

Reformace č. 41

„Proste, a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.“ (Mt 7,7-8)

Lidem nemůžeš vždy mluvit o Božích věcech, ale Bohu ano. „Proste, hledejte, tlučte“; ať je vaše modlitba věčná, ať sílí, ať se drží předmětu, o který žádáte. Dostat dárek je jednoduché. Najít poklad je více namáhavé; ale vejít do paláce je ze všeho nejlepší. Každý druh modlitby je zaznamenán, přijat a bývá odměněn podle toho, o čem prosíme. Zaslíbení je pro všechny, kteří jsou poslušní předpisů. Boží předpisy vylučují naši přehnanou starostlivost, o čemž byla řeč v předešlých kapitolách.

Povzbuzují nás, abychom se drželi směrnic o dávání a neodporování tak, aby ten, kdo dostává, o čemž žádal, rád dal i bližním, kteří ho žádají. Co víc, dává i těm, kteří ho nepoctivě žádají. Přijímáme z tak štědrých zásobáren, že ani my nemusíme lakotit ani se dohadovat. Pane, pomoz mi, když jsem pracoval, snažil se, upřímně se modlil, hledal a tloukl, abych brzy přetékal chvalozpěvy.

Charles H. Spurgeon (1835-1892)

Obsah

Kterak se zvednout.....	3
Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti (J 3,13-15)	14
Laskavý pastýř (Tt 1,7-8) III.....	19
Varování před zatvrzelostí srdce (Žd 3,7-11).....	22
Křesťanova odpověď na uprchlickou krizi	34
Proč chtějí všichni do Německa?.....	57
Pět omylů, které plynou z vynechání Krista.....	59
Vzhůru k nebesům (18).....	67
Evangelium o Kristu mocně zachraňuje	79

KTERAK SE ZVEDNOUT

Jan Karafiát

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- *Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým. (Ž 92,11 KRAL)*

Milí v Kristu přátelé, bylo to v neděli dne 8. listopadu 1620, a vy všichni převýborně víte, co se dalo na Bílé Hoře. Nás reformovaný král seděl na Hradčanech u tabule, a naši se na Bílé Hoře bili. Byli hladoví a špatně odění a unavení a hrozně málo nadšení. Milí přátelé, ty veliké, veliké reformační principy, o které se našim otcům po celá staletí jednalo, nejsou věci pro lidi vyhladovělé, ale také ne pro lidi, kterým je tabule věcí tak velice důležitou.

Jak pak to dopadlo? Tak to dopadlo, jak to dopadnout musilo; neboť to jinak dopadnout ani nemohlo. Nejprve se dali na útěk ti najatí lidé, kteří k nám přišli z Uher; pak se dala na útěk česká pěchota. Co bylo statečného a neuteklo, bylo porubáno.

V několika málo hodinách bylo rozhodnuto všecko. Byli jsme poraženi, a to na hlavu. A to je to kázání, které vám káže taková podzimní neděle. Ale to není to kázání, s kterým já jsem poslán k vám. To vy sami dobře víte, že jsme padli, a že v hlubokém vezíme úpadku. Co já vám mám kázat, je něco zcela jiného.

My se máme zvednout, a Pán Ježíš má být oslaven ve všech našich končinách. A čím víc bude Pán Ježíš ve všech našich končinách oslaven, tím víc se máme zvednout. Tak já aspoň našemu textu rozumím: „Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým.“

Že pak jsme duchovně i společensky ve veliké míře dosud tam, kde nás zanechala Bílá Hora, to je pro nás přežalostné doznání. Ale když se

ohlížím kolem a vidím mnoho lidí, starých, a zvláště mladých, kteří by se již již chtěli zvedat, a velice rádi by si dali podat ruku, toť již v pravdě něco jest! Než tu také slyším stesky: Ano, rádi bychom se zvedali, kdybychom se jen mohli zvednout! Ale to je právě ta naše nesnáz, že se nemůžeme zvednout.

Tak vy byste si přáli se zvednout, ale vy se nemůžete zvednout? A proč byste se nemohli zvednout, když se chcete o to zasadit? A tu vám dnes začnou mnozí vykládat mnohé. Jedna příčina, proč se nemohou zvednout, je prý i ten mrtvý kapitál, protože on živého člověka dusí.

Na to arci mrtvý kapitál není, aby živého člověka dusil, tak že se on nemůže zvednout. Vždyť kapitál je bohatství, a bohatství je milost od Pána Boha, jelikož Otec nebeský, když dává, napořád plnou rukou štědře dává. Ale On přec nedává bohatství na to, aby se chudý člověk nemohl zvednout!

Jeich odpověď pak zní, že takové to je, a že proto oni se domáhají na svůj způsob nápravy, aby to bylo jiné. Nu dobře, milý příteli, jen se domáhej i tou zřízenou světskou cestou té žádoucí nápravy; ani slova proti tomu nepravím. Ale vidím, že se pouštíš na nejistou cestu, která i v nejlepším pádu je velmi dlouhá. To, co se tobě zde předkládá, je cesta zcela jistá a mnohem kratší: „Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým.“

Z těchto slov našeho textu rád bych vaší nábožné mysli předkládal čtvero věcí. To první a druhé jsou fakta, která platí, chtějte, nechtějte; to třetí a čtvrté pak platí jen tenkrát, když jsi to sám zkusil. Pokud jsi toho nezkusil, pro tebe to faktum není. To první pak mně zní:

I.

Podívejte se, kam chcete, shledáte, že za všech časů, při vši pokoře, lid Boží byl a vždycky je, jako jednorožec s vyzvednutým rohem.

Tu pak obracím vaši pozornost k tomu dvojímu: k jednorožci a k rohu. Jaké pak je zvíře ten jednorožec? Ó, je to velice neobyčejné a vzácné zvíře. Někteří dokonce praví, že takové zvíře ani není. A právě to samé můžete vždycky říci i o lidu Božím. To jsou neobyčejní, vzácní lidé, a někteří také praví, že takového lidu Božího na světě ani není.

Podívejte se do knihy Jobovy. V ní se o tomto neobyčejném zvířeti dočtete. Praví se o něm, že je to nejnezávislejší zvíře. „Bude ti chtít jednorožec sloužit či nocovat u tvého krmelce? Připoutáš jednorožce provazem k brázdě, bude snad za tebou doliny vláčet? Důvěřuješ mu, protože má tak velkou sílu? Ponecháš mu výtěžek své práce? Věřil bys mu, že tvé zrno sveze a shromáždí na tvůj mlat?“ (Jb 39,9-12).

To jsi na omylu, jestli si něco takového od jednorožce slibuješ. To ti udělá kůň a vůl a i slon, ale jednorožec ti takových služeb konat nebude. Jinde se pak připomíná jednorožcova zvláštní síla. „Bůh, který jej vyvedl z Egypta, je mu jako rohy jednorožců.“ (Nu 23,22.) A kde je síla, tam je i udatnost. Proto se praví: „Bůh silný – jako udatnost jednorožcova jest jemu“, (Nu 24,8 KRAL)

V podstatě to samé znamená i roh. V Písmě svatém je zajisté roh obrazem síly. „A všem svévolníkům srazím rohy, rohy spravedlivého se zvednou“ (Ž 75,11). To jest: Tam těm síly stále ubývá, ale tady těm bude síly vždy přibývat.

Podívejte se pak na lidi Boží a shledáte, že se u lidu Božího vyskytuje to všechno. Jinak to ani být nemůže. U lidu Božího vždycky bude nezávislost a veliká síla. A kde je síla, tam je také udatnost. Kde se to bere? Z toho, co je v Zákoně to první, a co jsme všichni slýchali od malička: „Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“ Co to znamená? To znamená: Ty se budeš Pána Boha bát z celého srdce svého, ale jinak se nebudeš bát nikoho a ničeho. Proč tak? Protože si to tak přeje Ten, který tě zformoval, aby ses Jeho bál z celého srdce.

„A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle“ (Mt 10,28). A proto, bojíte se Hospodina, jsou lidé Boží smělí jako jednorožec. „Svévolníci utíkají, i když je nikdo nepronásleduje, ale spravedliví žijí v bezpečí jako lvíče“ (Př 28,1).

Nahlédnete-li do zákona Božího, shledáte, že bývá člověk Boží i silnější a smělejší nežli mladý lev. Myslete na Davida, jak stojí u svého stáda a hlídá své ovečky. A tu se přisype mladý lev a uchvátí mu jednu ovečku. Kdo se bude bát? Kdo uteče? Bude se bát David anebo mladý lev? Nebude se David bát, ale vrhne se na hladové lvíče a tak dlouho je bude bít, až lvíče pustí ovečku a uteče. To je historie, to jsou fakta, jichž nikdo nevyvrátí.

Ano, cože to čtu v Zákoně? „Budete pronásledovat své nepřátele, takže padnou před vámi mečem. Pět z vás jich bude pronásledovat sto a sto z vás jich bude pronásledovat deset tisíc. Tak padnou vaši nepřátelé před vámi mečem“ (Lv 26,7-8). Ano, tak v Zákoně, řeknete vy, ale na Bílé Hoře to tak nebylo. Arciže to na Bílé Hoře tak nebylo, a to mně otevírá oči. Jakže by to bylo dopadlo, kdyby vrchní komando tam byl měl Žižka anebo některý Prokop? Ale na Bílé Hoře nebyl žádný Žižka a žádný Prokop. Naopak, všichni se mnou cítíte, že tam věci nebyly v pořádku, a že to jinak dopadnout nemohlo.

A tak zůstává to nezvratné faktum, že lid Boží za všech časů a na všech stranách, při vší pokoře, tak se měl jako jednorožec s vyzvednutým rohem.

To je to první, k tomu pak to druhé, což je pravý toho opak.

II.

Kdo praví: „Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův“, ten doznává, že jeho roh zatím ještě jako roh jednorožcův vyzvednut není.

Kdo zajisté tak mluví, zatím žádným jednorožcem není, byť si měl naději dobrou. Nuž pak, cože on zatím je? Pohleďte sami na sebe a rozhlédněte se kolem sebe. Kterakže se naše věci mají? Všichni uznáte, že mnohem spíše než jednorožcovi jsme všichni podobni stádu bojácných ovcí. Představte si takové stádo ovcí. Nepotřebujete se na ně rozbíhat, a není třeba brát do ruky bič, nebo hůl, nebo prut; můžete jen dupnout, a ovce se vám zděšeně rozletí na všechny možné strany.

Tak bojácné ovce, a tak ve velké míře i my. Tedy zcela jinak než mladý lev neb jednorožec. Vy se ptáte, kde se to bere? Z toho se to bere, co má jeden každý z nás v srdci. A cože má přirozeně v srdci jeden každý z nás? Jeden každý z nás má v srdci hřích. To je faktum. Marné je proti tomu všecko deklamování. „Zpronevěřili se všichni, zvrhli se do jednoho, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo“ (Ž 14,3).

Vy mně můžete do očí říci, že si z hříchu neděláte nic, jako mnozí jiní. Co odpovím? Dobře, vy si z hříchu neděláte nic, ale z jeho následků si něco děláte. Hřích sice můžete popírat, ale následky svého hříchu popírat nemůžete. Neboť to nejsou jen teorie o následcích hříchu, to jsou hrozná fakta. Vždyť vám ty následky hříchu může každý prstem ukázat.

A jakéže jsou ty následky hříchu? První následek každého hříchu u každého člověka jet zlé svědomí. Zlé svědomí? Copak to je? To znamená, že tvé věci už nejsou před Pánem Bohem v takovém pořádku, v jakém byly. Již nebudeš mít tu jistotu, až se setkáš s mladým lvem, jakou jsi jindy míval. Neboť tvé svědomí ti povídá, že věci nejsou v pořádku.

Pak teprve vidíte, že panenství je síla, panictví je síla, dobré svědomí je síla, ale když to ztratíte, veta po všem. Už se vám věci nebudou podávat, jak se podávaly. Namáhejte se, jak chcete, už vám to tak nejde. Neboť vy stále cítíte, že máte Pána Boha proti sobě. A když máte Pána Boha proti sobě, pak se nadarmo sháníte po pomocnících. Stihá vás rána za ranou, a upadáte ze zlého do horšího.

Kdo si oblíbil hřích, sám se ho už nezbaví, nýbrž klesá vždy ještě hloub. Pořád horší svědomí, pořád trapnější nejistota, pořád větší strach, až konečně se ztratí i cit pro všechnu čest. Ohavnosti se i dříve daly, ale národ se za ně styděl a společnost jich nesnesla. Ale teď to člověk začne páchat, aniž se co stydí, a celá společnost to dobře snese. Ó, jaké to proměny!

V knize Kazatel (kap. 12,6) líčí král Šalomoun krátkými rysy převzácnou královskou studnici, a zároveň zřetelně říká, že všechna ta sláva na nic přijde. Představte si takovou krásnou studnici, jakou dovede pořídit takový ideální Šalomoun, který má prostředků nazbyt. Obruba z běloučkého hlazeného mramoru, kolo soustruhované a umělecky ryté, na kole provaz z červeného hedvábí a na tom provaze z červeného hedvábí vědro stříbrné, zlatem kované. A na té běloučké obrubě zlatá číše na dlouhém stříbrném řetízku, aby si každý, kdo jde kolem a žízní, nabral ze stříbrného vědra vody čisté jako křišťál.

Ano, tak asi to chodilo za takového krále. Ale jak to později dopadne s tou studnicí? Tak to dopadne: Kolo se rozbije, stříbrné vědro se utrhne, a bodejť by se zlatá číše i s řetízkem neztratila! A i tu mramorovou obrubu rozbili a rozmetali. A co zbylo z vši té slávy? Nevelké bahno s malou kaluží a pověst, že tam někdy byla čarokrásná studnice. Mnoho pak těch, kterým to ani nechce jít na rozum, že by tam vůbec mohlo co jiného být než bahno s kaluží. – Nepochybně ani s námi to není, jaké to bylo, a jaké by to mělo být. Ne, my nejsme jednorožci s vyzvednutým rohem. To je to druhé, nyní pak to třetí.

III.

Pak je pro nás jen jedna pomoc a ta je to pokropení olejem novým: „Pokropen budu olejem novým.“

Zdali se jiní lidé mohou zvedat, aniž by byli tím olejem novým skropeni, o tom já jednat nebudu. Jsou oni v ledačem i o dvě stě roků

před námi, a mají okolnosti daleko příznivější nežli my. A i kdyby se zvedali bez tohoto pokropení olejem novým, jaké by to bylo zvednutí, o tom také, mluvit nebudu.

Co tvé duši kážu, je toto: Jestliže se máš zvedat, jinak to nepůjde, než když budeš pokropen olejem novým. A vy, milí v Kristu přátelé, jste všichni na to dost písmaři, abyste rozuměli, že olej v Písmu znamená Ducha svatého. Když kněze světili na kněžství a když krále mazali na království, vždycky tam byl olivový olej, a vždycky se tím chtělo říci: Bez Ducha svatého to dobře nepůjde a dobře chodit ani nemůže.

Vy pak nepochybně všichni spolu se mnou upřímně vyznáváte: Věřím, věřím v Ducha svatého. I když se vám v dogmatice mnohé věci pletou, kéž byste vždy upřímně a pokorně vyznávali: Věřím v Ducha svatého. Nic se pak nebojte, neboť se tak podá i všecko to ostatní. Ačkoliv si pak kdy neslibujte mnoho světla v dogmatice, není-li právě toto váš začátek: Věřím v Ducha svatého.

Tento Duch svatý se nám zaslubuje. Nuže, pomyslete na to, že bychom Duchem svatým, tímto olejem novým, byli pokropeni i my. Cože by se při jednom každém z nás nepochybně ukázalo? Upozorním jen na dvojí. Předně by se každý z nás tak zarmoutil, jak se ještě nezarmoutil v celém svém životě. Neboť když Duch svatý na nás sestoupí, otevrou se nám oči, a začneme vidět, co jsme nikdy ještě neviděli. A dostaví se žal, ale ne takový, jaký beztoho mnoho poctivých Čechů pociťuje, když se na to rozpomínají, co se stalo na Bílé Hoře, nemohouce si to tajit, že se tam naši nedrželi statečně.

Když Duch svatý sestoupí, tu se nám začnou zcela jiné věci ukazovat: Já, já jsem se nedržel statečně, my, my jsme poraženi. My jsme měli odpírat, a nikdy jsme neodpírali. My jsme se měli o veliké věci Boží zasazovat, ale nám o ně nikdy nešlo. A aj, to se zas objevuje smysl pro čest, ano, něco lepšího nežli smysl pro čest: Dostavuje se tu smysl pro

Boží svatost. Vy cítíte, že Pán Bůh je svatý, svatý, svatý, a pokorně vyznáváte: Já jsem nesvatý, já bídny, bídny člověk.

Kdo dílu Ducha svatého již rozumí, řekne: Ó, ty jsi šťastný člověk. Já že jsem šťastný člověk? Ó, jistě jsou šťastni všichni ti, kteří upřímně volají nad sebou: Bídny já člověk. Neboť právě při těch, kteří jsou takto Duchem svatým zarmouceni, dochází na to druhé: Duch svatý vás naučí rozumět Pánu Ježíši. Což pak my posud Pánu Ježíši nerozumíme? Jestliže jste posud tím olejem novým pomazáni nebyli, pak nemůžete Pánu Ježíši rozumět. I kdybych mluvil jako apoštol Pavel, ano, jako anděl, přece byste nerozuměli tomu, co je na Pánu Ježíši.

Dříve vás zajisté Duch svatý musí naplnit hrůzou Páně, abyste před svatým, svatým, svatým Hospodinem volali: Bídny a hříšný já člověk! Neboť ten věčný Syn toho věčného Otce, když šel na svět, nerozuměl tomu tak, aby Mu rozuměl kdokoliv. Nýbrž On usoudil, aby Mu rozuměli jen ti lkající, kterých On se ráčil dotknout svým svatým Duchem.

Pokud tedy nad bídami svými nelkáme, kterak bychom mohli rozumět Pánu Ježíši? Ale tebe, který lkáš sám nad sebou, jistě Duch svatý povede k Pánu Ježíši. Tu pak je pro tebe pomoc. Ten Beránek Boží neposkvrněný, který učiněn byl hříchem, ten nejkrásnější jednorožec s vyzvednutým rohem, který byl ubit a potřen pro nepravosti naše, ten stačí na shlazení hříchů tvých i celého světa. „I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna“ (Iz 1,18).

Když pak jsou hříchy shlazeny, tu máš zas dobré svědomí. Už se neboj, člověka se nadrž, ani se po církvi neohlížej, ale Beránka Božího se upřímně přidržuj. Jeho krev samá jediná očistí tě ode všeho hříchu. A teď si to jmenujte znovuzrozením anebo obrácením anebo ospravedlněním anebo jak chcete – na tom nezáleží – vy jistě nyní budete

jiní lidé. Však víte, co se dalo, když na počátku Pán Bůh dechl na mrtvou hlínu. Mrtvá hlína začala být živá! Nad to, když sám ten Pán začne přebývat v tvém srdci, když ti dává plnou jistotu, že jsou hříchy tvé shlazeny, a když už máš zas dobré svědomí, i kterak by ses i ty nestal jednorožcem s vyzvednutým rohem!

To je, milí v Kristu přátelé, to třetí. To je faktum člověku, když to člověk zakusil. A nyní to čtvrté a poslední. Týká se to zas jen některých.

IV.

Nejedni mezi námi by se chtěli Pána Ježíše cele přidržet a zůstat při tom ve svém ponížení, ale na to Pán Ježíš nepřistoupí. Když se obrátíte, zůstanete pokornými do své nejdelší smrti, ale tak podřízenými a všelijak posledními, jací jste bývali, nezůstanete. I když byste si přáli zaujímat místa poslední, Pán Ježíš přijde a řekne: „Příteli, posedni výše.“ Neboť neúprosně půjdou dolů ti, kteří si nechtěli dát říci. A kteří půjdou vzhůru? To budete vy, kteří máte v Pánu Ježíši všecko své spasení. Vy půjdete vzhůru, protože lid Boží v ponížení zůstat nemůže.

Podívejte se do Zákona. Všude vidíte tuto zásadu Boží prováděnou. Když synové Izraelští vyšli z Egypta a na poušti si nedali říci, zahynuli všichni. Ale jejich děti dopadly zcela jinak. Byli pokropeni olejem, a obrátili se, a jakže by pak byli nezvedli roh svůj! Čtete v Zákoně. Otcové jen nahlédli do země zaslíbené a přišli zpátky celí zděšení: Co vás to napadá pouštět se s těmi obry do boje! Vždyť jsme si připadali před nimi jako kobylinky. Ale jejich děti, Duchem svatým vedené, nedbají na obry a na Óga a na Síchona a na všecku válečnou moc Kananejských, a všecko to pobijí a pošlapou.

A tak se to má v historii lidu Božího napořád. Pak nemůže zůstat ve svém ponížení, jestliže je pokropen tím olejem novým. V knihách Samuelových se dočtete, kolik měl David kolem sebe reků a kolik mezi

nimi bylo zvláště „silných“. Nuž pak, kteří jsou dnes reci, a mezi nimi zvláště silní? Ti jsou, rekové, a zvláště silní, kteří dovedou zahodit, čeho druzí nedovedou zahodit a kteří se dobře obejdou bez toho, bez čeho se druzí nechtějí a nemohou obejít. Ano, i ve vzdělanosti a v bohatství je jistá síla, ale co je vám to všechno platné, když nečistotu a ohavnost a všelikou nešlechtnost nedovedete od sebe zahodit a bez hříchu již ani neumíte být živi? Vy abyste byli ti silní?

Kdo je v hříchu, silný být nemůže; neboť hřích, jako zlý jed, šíří sílu těla i duše. A proto byť jste zatím ještě byli v slávě, s vámi to neúprosně půjde dolů. Ale když ti mladí lidé tam v Babyloně zhrozí se toho, co se děje kolem, a „uloží v srdci svém, aby se neposkrňovali“ (Dn 1,8), pak se jim to nejen podaří, že se nebudou poskrňovat, nýbrž oni budou i zastávat ty nejvyšší úřady v zemi. A tak i ty se zvedneš, lide můj, když, pokropen jsa olejem novým, dokonale se obrátíš a dáš se cele Duchem Páně vést.

To jest, milí v Kristu přátelé, co jsem vám měl z tohoto našeho textu předkládat. Nyní pak se vracím k tomu, čím jsem začal.

Bylo to v neděli v pošmourém listopadu, a vy víte, co se dalo na Bílé Hoře. V krátké jen chvíli bylo rozhodnuto všechno. Kdo mohl utíkat, utíkal, a co neuteklo, bylo pobito. Zdálo se, že je ztraceno všechno na dobro.

A bylo na ten čas ztraceno všechno. Něco však zůstalo. Cože zůstalo? To zůstalo, co bylo věčně věků v radě Boží usouzeno: Že ještě bude mít Pán Ježíš v Čechách a na Moravě své milovníky, a že vždy přece bude Pán Ježíš u nás oslaven. Jak na to dojde? Tak na to dojde, že Pán Bůh pokropí olejem novým, koho ráčí, to jest, že vyleje Ducha svého svatého a dostaví se u každého takový nářek, jakým ještě nenaříkal, a taková radost z Pána Ježíše, jakou ještě nikdy neměl. Kdo pak takto je k Pánu Ježíši obrácený a Jeho Duchem vedený, i kterakže by nezvedl roh svůj

jako jednorožec! „Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen
budu olejem novým.“ Amen.

JAKO MOJŽÍŠ VYVÝŠIL HADA NA POUŠTI (J 3,13-15)

Arthur W. Pink (1886 - 1952)

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

„Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, Syna člověka, který je v nebi“ (J 3,13 ČSP). Spojení mezi tímto veršem a tím předchozím je, zdá se, následující: „Nebeské věci“, na které Pán narážel, nebyly do té doby jasně lidem odhaleny. Vystoupit na nebesa a proniknout skryté Boží úradky pro padlého člověka bylo krajně nemožné. Jen Syn, jehož rodným sídlem byla nebesa, byl způsobilý zjevit nebeské věci.

Ale co myslel Pán tím, když řekl: „Nikdo nevstoupil na nebesa?“ Tento verš je nejoblíbenějším u mnohých těch, kteří věří ve „spánek duše“ a „zničení“. Existují ti, kdo souhlasí, že mezi smrtí a zmrtvýchvstáním člověk přestává být. Odvolávají se na tento verš a prohlašují, že vyučuje, že žádný člověk, ani Adam nebo David, dosud nedošli do nebe. Je však třeba poznamenat, že Kristus neřekl, že „nikdo nevešel do nebe“, ale že „nikdo nevstoupil na nebesa“. To je něco zcela jiného. „Nevstoupil“ - žádný člověk to neudělal a nikdy ani neudělá. To, co je před námi, je jednou z deseti tisíc příkladů momentální a nádherné přesnosti Písma, která se, běda, ztrácí většině těch, kdo ji čtou tak nepečlivě a uspěchaně. O Henochovi je psáno, že „vírou byl přenesen, aby nespátral smrt“ (Žd 11,5). O Elijáši bylo řečeno, že „vystupoval ve vichru do nebe“ (2Kr 2,11). O svatých, kteří budou při příchodu Krista vytrženi do nebe, je řečeno, že budou „uchváćeni“ (1Te 4,17). O Kristu

samotném je řečeno, že „vystoupil“. To dokládá Jeho jedinečnost, ukazuje to, že má „prvenství“ ve všem (Kol 1,18).

Všimněte si ale, že dále Pán řekl: „kromě... Syna člověka, který je v nebi“. Je v nebi dokonce i při rozhovoru s Nikodémem tady na zemi. To je další důkaz Jeho božství. Potvrdilo to Jeho všudypřítomnost. Je pozoruhodné vidět, že v tomto evangeliu je ve spojení s Kristem zmíněn každý základní atribut Božství, účelem čehož je odhalit Jeho božské dokonalosti. Jeho věčnost je doložena v Janovi 1,1. Jeho božská sláva je zmíněna v Janovi 1,14. Jeho vševědoucnost vidíme v Janovi 1,48 a opět v Janovi 2,24 a 25. Jeho neporovnatelná moudrost je dosvědčena v Janovi 7,46. Jeho nezměnitelná láska je potvrzena v Janovi 13,1. A tak bychom mohli pokračovat do nekonečna.

„Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka“ (J 3,14). Kristus hovořil s Nikodémem o naléhavé nezbytnosti nového narození. Od přirozenosti je člověk mrtvý v proviněních a hříších, a aby mohl získat věčný život, musí se znovu narodit. Nové narození je sdílením božského života, věčného života, ale kvůli tomu, aby mohl být udělen lidem, musí být Syn člověka vyvýšen. Život mohl vzejít jedině ze smrti. Obětní Kristovo dílo je základem působení Ducha a příčinou Božího daru věčného života. Všimněte si, že Kristus zde mluví o vyvýšení Syna člověka, neboť vykoupení se mohlo stát jen skrze Jediného v přirozenosti toho, kdo zhřešil, a jen jako Člověk byl Boží Syn schopen vzít na Sebe trest, který spočíval na hříšníkovi. Není pochyb o tom, že existoval zvláštní důvod, proč se zde Kristus zmínil o své obětní smrti jako o „vyvýšení“. Židé hledali Mesiáše, který měl být vyvýšen, ale vyvýšen způsobem zcela odlišným od toho, který zde zmiňuje Pán. Očekávali, že bude vyvýšen na Davidův trůn, ale předtím musí být vyvýšen na kříž hanby a strpět Boží soud za hřích Jeho lidu.

Aby znázornil charakter, význam a záměr Svě smrti, odvolává se zde Pán na dobře známou událost, kdy Izrael putoval pustinou a která je zaznamenána v Numeri 21. Izrael reptal proti Hospodinu a Hospodin poslal mezi lidi ohnivě hady, které je kousali, takže mnoho lidí zemřelo a mnozí jiní byli následkem hadích uštknutí vážně poranění. Následně vyznali, že zhřešili, a volali k Mojžíši po úlevě. On tedy volal k Bohu a Hospodin mu přikázal, aby vyrobil hada z bronzu, upevnil ho na kůl a řekl uštknutým Izraelcům, aby na něj ve víře pohlédli, a budou zachráněni. Všechno to bylo překrásným předobrazem Krista vyvýšeného na kříž, aby skrze pohled víry mohl zachránit ty, kdo umírali kvůli hříchu. Tento předobraz je pozoruhodný a hoděn našeho podrobného studia.

„Had“ byl nejvhodnějším představitelem té smrtelné a zničující moci, původce, o kterém nás Písmo učí, že jde až k Hadovi, za jehož „símě“ jsou prohlašováni hříšníci. Jed hadího kousnutí, který oslabuje celý systém jeho oběti, a z jehož fatálních následků nebylo záchrany, kromě té, kterou poskytl Bůh, úžasně vyjevil strašlivou přirozenost a následky hříchu. Léčba, kterou Bůh poskytl, byla projevem zničení ničitele. Proč Mojžíš ke kůlu nepřibil jednoho ze skutečných hadů? To byl předobraz pokazilo - to by znázornilo soud vykonaný na samotném hříšníkovi; ba co hůř, zkreslilo by to našeho bezhříšného Zástupce. Ve zvoleném předobrazu byla podoba hada, ne skutečného hada, ale kus bronzu ve tvaru hada. Tak byl Ten, kdo je Spasitelem hříšníků, poslán „v podobnosti těla hříchu“ (Ř 8,3 ČSP) a Bůh „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti“ (2K 5,21).

Ale jak mohl být had vhodným předobrazem Božího Svatého? To je to poslední, co by nás napadlo, že by mohlo být patřičné, aby se had stal Jeho symbolem. Pravda, „had“ nebyl, nemohl být Jeho předobrazem, co

se týče Jeho základního charakteru a dokonalého života. Bronzový had zobrazoval Krista jen tím, že byl „vyvýšen“. Vyvýšení zjevně ukazovalo na kříž. Čím byl „had“? Byl připomínkou a symbolem prokletí. Skrze konání toho starého Hada, ďábla, byli naši první rodiče svedeni a přivedeni do prokletí Ducha svatého. A na kříži, drahý čtenáři, se ten vtělený Svatý Boží za nás stal prokletím. Neodvážili bychom se něco takového prohlásit, kdyby to Písmo samo výslovně nepotvrzovalo. V Galatským 3,13 (ČSP) je nám řečeno: „Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona tím, že se stal za nás prokletím...“. „Had“ byl tím jediným v celé přírodě, kdo mohl přesně symbolizovat ukřižovaného Spasitele, který se za nás stal prokletím.

Ale proč „had“ z bronzu? To ještě zdůrazňuje dokonalou přesnost předobrazu. „Bronz“ dosvědčuje dvě věci. V symbolech Písma je bronz znakem soudu shůry. Bronzový oltář je názorným příkladem této pravdy, protože na něm byla zabijena obětní zvířata, a na něj sestupoval stravující oheň shůry. A opět, v Deuteronomiu 28 Hospodin prohlásil před Izraelem, že pokud nebude poslouchat a nebude bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy (verš 15), dopadnou na ně Jeho prokletí (verš 16); a varoval je, že částí božského soudu, kterým je navštíví, bude toto: „nebe se ti nad hlavou promění v bronz a země pod tebou v železo. (verš 23 B21). Ještě jednou ve Zjevení 1, kde je Kristus jako Soudce při zkoumání sedmi sborů, je nám řečeno: „jeho nohy podobné bronzu“ (verš 15 ČSP). „Had“ tedy promlouvá o prokletí, které s sebou nese hřích; „bronz“ svědčí o Božím soudu padajícím na Toho, který byl pro nás učiněn hříchem. Ale je zde ještě jedna myšlenka, kterou „bronz“ vyvolává. Bronz je tvrdší než železo nebo stříbro a zlato. To značilo tedy Kristovu mocnou sílu, která byla schopna strpět strašlivý soud, který na Něho padl - pouhý tvor, i když bez hříchu, by byl zcela pohlcen.

Z toho, co bylo řečeno, je zřejmé, že když Bůh řekl Mojžíšovi, aby vyrobil hada z bronzu, upevnil ho na kůl a pobídl uštknuté Izraelce, aby na něj pohlédli, a budou žít, že jim kázal evangelium milosti.

LASKAVÝ PASTÝŘ (Tt 1,7-8) III.

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Muž pevného charakteru

V předchozích částech jsme viděli, jaký starší být nesmí a jaký naopak být musí. Nyní přicházíme ke shrnutí a praktickým aplikacím.

Závěr a aplikace

Podívejme se tedy na několik věcí, které z našeho textu vyplývají:

A. Imperativ Božího slova

Boží Slovo říká, že starší, nebo dohlížitel **MUSÍ** být... a **NESMÍ** být... To jsou velice vážná slova. V originálním textu je to sloveso jenom v sedmém verši – je tam sloveso být v infinitivu, který zdůrazňuje **trvalost popisovaného stavu**. Proto ho všechny české překlady překládají výrazem ‚musí/má být‘. Již předtím (v. 5) Pavel zopakoval Titovi, že má jednat podle toho, jak mu nařídil. Je tady jasné nařízení o tom, jak mají vypadat vedoucí v Božím lidu. A ono musí/nesmí jasně říká, kdo může a nemůže být Božím správcem.

B. Vedení novozákonní církve

V pátém verši jsme viděli, že každá církev má mít více správců, starších, pastýřů. Nový zákon nepodporuje hierarchický model církve, kde na vrcholu je ‚top‘ kazatel, pak jsou další kazatelé, pak jsou starší, pak jsou diákon, a pak je stádo. To je starozákonní kněžský model, kde kněží zprostředkovávali Boží milost skrze obřady, které jim byly svěřeny. Mohli byste to vidět na struktuře chrámu – nádvoří pohanů,

nádvoří věřících s oltářem, chrám se svatyní, kam mohli jen lévijci, a ve svatyni velesvatyně, kam mohl jen velekněz. **ALE:**

Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu. (1Pt 2,9)

Pastýři Kristovy církve jsou Kristovými podpastýři – i oni sami jsou ovce, které Pán pase. Jako takoví jsou to stejně hříšné ovce, stejně tvrdé a paličaté jako ostatní. Bylo jim však svěřeno více než jiným ovce, a proto se od nich již nyní více vyžaduje – aby měli charakter Božích správců. Nebudou dokonalí, ale uváděné vlastnosti na nich musí být zjevné.

C. Starší není nadčlověk

Boží služebník je věrný správce, milující manžel, zbožný otec, který vychovává své děti, člověk jasných mravních charakteristik. Kdo z nás takový být nemá? Viděli jsme, že to je norma pro každého křesťana. Žijeme ale ještě v těle, které je propadlé hříchu. Dokud budeme v tomto těle, budeme s hříchem bojovat. A budou chvíle, kdy budeme svůj boj prohrávat. To platí o všech křesťanech, včetně starších. I starší bojují s hříchem, s pokušením a i oni někdy svůj boj prohrávají. Dokonce jako ti, kdo stojí v čele, jsou často vystaveni ještě mnohem větším pokušením a útokům ze strany světa i ďábla. Proto se musíme o to více modlit, za starší. A když oni zhřeší, tak i pro ně platí to, co platí pro všechny věřící a co zapsal apoštol Jan:

Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. (1J 1,9)

D. Člověk kříže

Když shrneme všechny věci, které jsme řekli, tak vidíme člověka, který je srdcem i myslí podoben Pánu Ježíši Kristu. Je to pastýř, který je mírný a laskavý jako Pán. Takže jediným východiskem je kříž Ježíše Krista.

Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. (Ga 5,24)

Tohle je cesta - Kristův kříž. Žít s pohledem upřeným ke kříži a s každodenní touhou brát na sebe kříž Pána Ježíše Krista. To je cesta staršího - na něm musí být takový život zřetelně vidět. Ale je to i cesta pro každého věřícího:

Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Ga 2,19-20)

To je cesta, která je těžká, která je ve své podstatě nemožná. Nikdo nemůže takto žít - pouze jeden - ten, který žije ve vás, ten, jehož Ducha jste přijali.

Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. (Ga 5,25)

Amen.

VAROVÁNÍ PŘED ZATVRZELOSTÍ SRDCE (ŽD 3,7-11)

Steven Cole

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Jste-li křesťany už dost dlouho, asi jste zažili, jak někdo vyznal víru v Ježíše Krista, načež následovaly dramatické změny v jeho životě. Pozorovat jeho nesmírnou radost bylo úžasné. Pak ale přijde těžká zkouška a jeho víra utrpí otřes. Přestane chodit do církve a začne se vyhýbat ostatním křesťanům. Netrvá dlouho a žije jako kdysi. A člověk se diví: „Co se stalo? Bylo jeho obrácení pravé? Nebo křesťané mohou ztratit spasení?“

To, co jsem právě popsal, vysvětluje Ježíš v podobenství o rozsévači. Řekl, že jsou čtyři druhy půdy, kam může semeno evangelia padnout: tvrdá cesta, slabá vrstva půdy na povrchu skály, půda zamořená trním a dobrá půda. Právě jsem popsal semeno padlé na skalnatou půdu. Řečeno s Ježíšem, tito lidé „slyší slovo a hned je s radostí přijímají. Nemají však v sobě kořen a jsou nestálí; když pak přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadají“ (Mk 4,16-17). Ani oni, ani trnitá půda nevydrží nést ovoce pro věčný život.

Autor Listu Židům se obává, že by jeho čtenáři mohli být skalnatou půdou, v níž rostlina víry v důsledku soužení či pronásledování usychá. Vzhledem k bezprostřednímu nebezpečí pronásledování pro jejich novou křesťanskou víru jim hrozilo, že se vrátí k pohodlnějšímu životu svého starého židovského náboženství. Proto, když v závěru svého srovnání, v němž ukazuje, že Ježíš stojí nad Mojžíšem, prohlásí, že jsme

Boží dům, ještě dodá: „... pokud si až do konce zachováme smělou jistotu a radostnou naději“ (3,6).

Svou myšlenku pak ilustruje příběhem z izraelských dějin, který všichni jeho čtenáři důvěrně znali: příběhem o putování Izraele pouští. Cituje závěr Žalmu 95. Tento Žalm sloužil v synagógách jako výzva k uctívání. Vypráví o lidu, vykoupeném z Egypta díky krvi velikonočního beránka na jejich domech. Byli „pokřtěni v Mojžíše“ křtem v oblaku, který je zahaloval, a v Rudém moři (1K 10,2). Jedli nebeskou manu a pili vodu ze skály.

Zdálo by se, že byli „vykoupeným“ lidem. „A přece,“ říká Pavel, „se většina z nich Bohu nelíbila; vždyť ‚poušť byla poseta jejich těly‘“ (1K 10,5). A to vše, dodává, „se stalo nám na výstrahu,“ abychom se nedopustili stejných hříchů.

Autor listu používá stejný příběh, aby vyjádřil stejnou myšlenku. Varuje nás před hříchem zatvrzelosti srdce, který může zahubit naši duši: Abychom nezatvrdili svá srdce, musíme je podřídít Božímu slovu, a přijímat Boží způsoby jednání, a to zejména v obdobích zkoušek.

Z našeho textu si můžeme vzít čtyři ponaučení:

1. Abychom nezatvrdili svá srdce, musíme se podřídít Boží autoritě skrze jeho inspirované slovo.

Autor začíná slovy: „Proto, jak říká Duch svatý...“ Potom cituje Žalm 95. Ve verši 4,7 se hodlá zmínit, že lidským autorem žalmu byl David; zde ale zdůrazňuje, že tím, kdo to řekl a kdo nám to „říká“ stále (přítomný čas), je ve skutečnosti Duch svatý. To znamená:

A. Cokoli říká Bible, říká Bůh nám nyní.

I když se autor nevyjadřuje k otázce inspirovanosti Písma přímo, tím, že připisuje Žalm 95 Duchu svatému, dává najevo víru, že Písmo inspiroval Bůh. Duch svatý použil lidské autory, ale božským hlasem za

vším Písmem je on sám. Petr vysvětluje: „Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, posaní od Boha“ (2Pt 1,21). Nebo Pavlovými slovy: „Celé Písmo je Bohem dýchnuté“ (2Tm 3,16, doslovný překlad). Charles Hodge napsal (*Systematic Theology* [Eerdmans], sv. 1, str. 154):

V této věci církev obecně učí a vždy učila, že inspirace je působení Ducha svatého v mysli určitých vybraných lidí, díky němuž se tito lidé stávají orgány komunikace, jejichž prostřednictvím Bůh bezchybně sděluje své myšlenky a rozhodnutí vůle. Těmito Božími orgány jsou v tom smyslu, že to, co říkají oni, říká Bůh.

Nechceme-li zatvrdit svá srdce, musíme v první řadě uznat Boží autoritu v jeho inspirovaném slově a podřídít se jí. Pokud Boží slovo posuzujeme a to, s čím v něm nesouhlasíme, hodnotíme kriticky jako zastaralé nebo mylné, naše srdce provokují Boha. Abychom se od Boha mohli učit, musíme se podřídít jeho inspirovanému slovu.

B. Z příběhů v Bibli bychom se měli poučit, jak se vyhnout hříchům těch, kdo žili před námi.

Jak říká Pavel, „bylo to napsáno k napomenutí nám“ (1K 10,11). Pokud tyto příběhy neposloucháme nebo si jich nevšímáme, děláme to na vlastní nebezpečí. Výchozím bodem je to, že *slyšíme jeho hlas* (Žd 3,7). V hebrejštině má sloveso „slyšet“ často významový odstín, který vyjadřuje nejen samotné slyšení zvuku, ale také poslušné plnění toho, co slyšíme. V této souvislosti je překvapivé, kolik křesťanů nikdy nečte Starý zákon. Všechny ty příběhy tragédií i triumfů, které jsou tam zapsány pro naše ponaučení, jim zůstávají neznámé.

Příběh v pozadí Žalmu 95 (Žd 3,7-11) je zapsán ve Exodu 17. Bůh právě mocně vysvobodil Izrael z Egypta. Tři dny putovali pouští a našli jenom hořkou vodu. Myslíte, že si řekli: „Bůh se určitě nenamáhal vysvobozovat nás z Egypta jenom proto, aby nás nechal umřít na poušti

žízní“? Kdepak: reptali proti Mojžíšovi. Mojžíš volal k Bohu a Bůh mu ukázal kus dřeva. Když ho hodil do vody, stala se sladkou (Ex 15,22-25).

Exodus 16 vypráví, jak Bůh opatřil Izraeli manu, aby měli denně co jíst. Člověk by řekl, že po takových zázračných projevech milosti budou lidé Bohu samozřejmě důvěřovat. Pak se ale ve 2. Mojžíšově 17 dočtete o tom, jak opět dorazili někam, kde nebyla voda. Místo aby požádali Boha, aby se o ně postaral, začali se přít s Mojžíšem a zkoušet Boha. Bůh Mojžíšovi nařídil, aby holí uhodil do skály, a vytryskla voda. Mojžíš pojmenoval to místo Massa („pokušení“ či „zkouška“) a Meriba („svár“ či „vzdor“).¹ Hebrejské „jako v Meribě“ (Ž 95,8a JB) je do řečtiny přeloženo „jako při tom rozhořčení“ (Žd 3,8a KMS).² Hebrejské „v den Massy“ (Ž 95,8b JB) je přeloženo jako „v den pokušení“ (Žd 3,8b NBK). Konec žalmu, kde je řeč o Boží přísaze v hněvu, že lid nevstoupí do jeho odpočinku, souvisí pravděpodobně s Numeri 14, kde Izraelci opět reptali, když slyšeli zprávu vyzvědačů. Přes všechno, co Bůh udělal, by byli Mojžíše málem ukamenovali a vrátili se do Egypta, kdyby Bůh nebyl zasáhl. Při té příležitosti přísahal, že všichni, kdo proti němu reptali, zemřou na poušti, takže do země odpočinku nevstoupí. Ušetřil jen Jozua a Káleba, kteří mu věřili. Jde tu o to, že bychom se měli poučit z jejich chyb, a zachovat se jinak!

C. Boží slovo mluví dnes přímo k nám.

Sloveso „říká“ je v přítomném čase. „Jestliže *dnes* uslyšíte jeho hlas...“ Bůh k nám mluví ve svém slovu právě dnes! Slovo „dnes“ dodává této výzvě naléhavosti. Říká: „Neodkládejte poslušnost na vhodnější chvíli.

¹ Srovnej verš Ex 17,7 v různých překladech. — pozn. překl.

² Také zde cituje autor Listu Židům Septuagintu (LXX), v tomto případě Ž 94,8. (V LXX jsou žalmy rozděleny, a tedy i číslovány poněkud jinak než v hebrejském textu.) Srovnej rovněž verš Ž 95,8 v KR („jako při popuzení, a v den pokušení“) a v PSZ („jako ve sváru, v den pokušení“). ČEP bere zřetel na oba významy. — pozn. překl.

Den spasení je *nyní!* Bůh na vás mluví právě teď. Neignorujte ho! Další takovou příležitost už třeba nedostanete!“

Písmo musíme ve svém životě uplatňovat v souladu se správnými principy výkladu, jinak bychom ho mohli uplatnit nesprávně. Než ho vztáhneme na sebe, musíme přijít na to, co říkalo původním adresátům v jejich historickém kontextu. Musíme porovnávat Písmo s Písmem a chápat text v jeho kontextu. Už například nepodléháme izraelským zákonům o obětech či očišťování. Můžeme se z nich však poučit o věcech, které se týkají nás, kdo jsme viděli jejich naplnění v Kristu.

První ponaučení tedy zní: bychom nezatvrdili svá srdce, musíme k Božímu slovu přistupovat se srdcem ochotným se podřídit a plnit jeho vůli.

2. Abychom nezatvrdili svá srdce, musíme se postarat o to, abychom v srdci měli k Bohu správný vztah.

Všimněte si: „... nezatvrzujte svá *srdce* ve vzdoru...“ (3,8); „Jejich *srdce* stále bloudí...“ (3,10). V Bibli srdce označuje celou naši vnitřní bytost: mysl, emoce i vůli. Jak varuje Přísloví 4,23: „Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život.“

A. Každý hřích začíná v srdci.

Ježíš učil: „Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost“ (Mk 7,21-22). My míváme sklon dívat se na zevnějšek člověka, ale Bůh hledí na srdce (1S 16,7).

Vezměme například služebníka, který káže Boží slovo, obětavě slouží církvi, chová se velice laskavě a starostlivě. Náhle upadne do smilstva a nás to šokuje. Jak se to mohlo stát? Neviděli jsme, že ve svém srdci choval žádosťivost po ženách a tento svůj hřích nesoudil. Ve svých

myšlenkách nežil před Bohem ve svatosti. To, co se projevilo jeho jednáním, vyplývalo z jeho srdce. To je jedna z nejužitečnějších věcí, které jsem se kdy o křesťanském životě naučil: *Každý hřích začíná v srdci*. Pokud se před Bohem zabýváte svým myšlenkovým životem, zastavíte hřích u kořene.

B. Tvrdość našeho srdce probouzí Boží hněv a přivolává jeho přísný soud či výchovný trest.

Bůh říká, že se na pokolení putující pouští hněval (3,10). Toto slovo má významový odstín znechucení či ošklivosti. Přisahal ve svém hněvu (3,11). Hněvem je nazýván Boží rozhodný a vášnivý odpor vůči hříchu. Pokud jde o hřích, Bůh není pasivní. Pokud o sobě tvrdíme, že jsme jeho dětmi, ale nečiníme skutečné pokání ze svých hříchů (což byl případ mnoha z těch, kdo zahynuli na poušti), Boží věčný hněv na nás zůstává (J 3,36). Jsme-li opravdu jeho dětmi ve víře v Ježíše Krista, pak Ježíš na kříži strpěl Boží hněv za nás, takže se nemusíme bát věčného trestu. Měli bychom se ale bát výchovných trestů, které nikdy nejsou příjemné (Žd 12,6.11). Bůh vychovává své děti v lásce, abychom mohli sdílet jeho svatost. Když je to ale zapotřebí, umí být i pěkně drsný. Budeme-li své srdce zkoumat sami, vyhnete se Božím výchovným trestům (1K 11,27-32).

Abychom tedy nezatvrdili svá srdce, musíme se podříditi autoritě Božího slova a musíme s Bohem jednat na úrovni našeho srdce.

3. Abychom nezatvrdili svá srdce, musíme se naučit znát a přijímat Boží způsoby jednání.

Bůh o Izraeli na poušti řekl: „... dodnes mé cesty nepoznali...“ (3,10). „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše“ (Iz 55,8-9). Boží cesty můžeme poznat pouze díky tomu, jak nám je ukazuje v Písmu.

A. Naučit se znát a přijímat Boží způsoby jednání je naše odpovědnost.

Nemůžeme se omlouvat neznalostí. Nemůžeme se hájit: „Bože, já jsem nevěděl, že jednáš *tímto* způsobem.“ Izraelci na poušti měli Boží cesty znát. Ale protože je neznali, nepřijímali je. Boží cesty je třeba poznat *předtím*, než se dostaneme do obtížné situace (Př 1,20-33). Nedbáme-li o moudrost ve chvíli, kdy máme příležitost ji získat, budeme ve chvíli, kdy přijde krize, zaskočení a bezradní.

B. V Božích způsobech jednání se někdy projevuje jeho veliká moc, ale zázraky samy o sobě tvrdší srdce nepromění.

Ti, kdo bloudili, zažili některé z největších zázraků, které Bůh kdy vykonal. Byli svědky deseti egyptských ran. Viděli, jak se Rudé moře rozdělilo, aby mohli projít, a jak se opět zavřelo nad faraonovou armádou. Bůh je v nehostinné Sínajské poušti už jednou zaopatřil vodou a manou. Bůh zdůrazňuje, že se na jeho skutky dívali *čtyřicet let* (3,9). Kdyby zázraky samy dokázaly obměkčit tvrdá srdce, mysleli by tito lidé být bohatýry víry! Jenže to právě nebyli.

Občas slyšíte lidi říkat: „Jo, kdybych viděl zázrak, uvěřil bych.“ Bůh někdy používá zázraky, aby lidi přivedl ke spásné víře. Často je však toto prohlášení pouhá zástěrka. Dotyčný skeptik si jen hledá výmluvu, aby mohl pokračovat ve svých hříších. Boháč v podsvětí prosil Abrahama, aby poslal někoho, kdo by varoval jeho bratry, aby na tom místě muk neskončili také. Abraham mu odpověděl: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají!“ Na to boháč namítl: „Ne tak, otče Abrahame, ale přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.“

Prostě jim předved'te zázrak! Jenže Abraham odpověděl: „Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých“ (Lk 16,27-31).

C. Boží způsoby jednání často zahrnují situace, které jsou pro jeho lid krajní zkouškou.

Nezapomínejte, jeho cesty *nejsou* naše cesty. Bůh často jedná způsobem, který nám připadá podivný, nebo přímo postavený na hlavu. A opět, abychom tyto jeho zvláštní způsoby jednání poznali, až bude takto jednat s námi, ukazuje nám je ve svém slově.

Podívejme se na to, jak Bůh jedná, když se po čtyřech stech let chystá vysvobodit Izrael z egyptského otroctví. K tomu potřebuje schopného židovského vůdce. To chce muže vychovaného ve faraonově domácnosti, zběhlého ve vší egyptské moudrosti a mocného v slovech i činech (Sk 7,22). Až posud v pořádku. Pak ať ten člověk spáchá kolosální botu a příštích čtyřicet let stráví jako pasák ovcí ve stepi. No tohle! Konečně ho Bůh povolá, aby splnil svůj úkol, ale pak – aby to Izraelci neměli tak lehké – opakovaně zatvrdí faraonovo srdce, aby je odmítl pustit.

Když faraon nechá Izraelce jít, ať napochodují k Rudému moři, do pasti, kde jim nezbyvá než bezmocně čekat na faraonovu obrovskou armádu. Když z téhle krize vyvážnou, chce to zavést je do vyprahlé pouště, kde není voda. Když už vodu najdou, ať je to voda trpká.

Než je odvést do Zaslíbené země přímo – jedenáct dní cesty (Dt 1,2) – bude lepší vzít je tam „vyhlídkovou trasou“: čtyřicet let bloudění v nehostinné poušti. Takhle Bůh jedná se svým vyvoleným lidem! Chtěl, aby se mu naučili důvěřovat a vést jeho boje (Ex 13,17).

Pokud jde o Kenaán, mohl Bůh zvrhlé Kenaánce vyhladit nějakou pohromou. Izrael by se pak jenom nastěhoval a žil by šťastně až do smrti. Místo toho Bůh po Izraeli chtěl, aby se Kenaánců zbavil v mnoha náročných bitvách. Když později Izrael potřeboval proroka, Bůh na to šel tak, že učinil jistou ženu neplodnou. V Izraeli bylo mnoho žen, které měly děti, ale Bůh se rozhodl přivést ženu k tomu, aby si v zoufalství

uvědomila, že syna mít nemůže. Když volala k Bohu, dal jí Samuela, který se stal jeho prorokem (1. Samuelova 1-2). Později, když Bůh chtěl, aby na izraelský trůn usedl muž podle jeho srdce, nevybral si muže, který se zamlouval Samuelovi. Vybral si nejmladšího z Jišajových synů, pasáčka ovcí jménem David. A ani pak nedosadil svého vyvoleného na trůn okamžitě, ale nechal ho, aby celé roky prchal o život před šíleným králem Saulem.

Mohl bych vršit příklady na příklady, protože Bible je jich plná. Když Bůh jedná, jeho lidé se přitom obvykle ocitnou v koncích, aby poznali, že *se musí spoléhat pouze na něj*. Pokud neznáme jeho cesty a ocitneme se v poušti bez vody nebo nemáme možnost a sílu cokoli pro Boha udělat, budeme mít sklon reptat stejně jako Izrael. A proto se musíme z Božího slova naučit znát Boží cesty.

D. Tváří v tvář Božímu jednání máme na vybranou: buď se mu podřídit, nebo reptat a vrátit se do světa.

Žalm 95 začíná slovy: „Pojďte, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy, vstupme před jeho tvář s díkyvdáním, oslavujme ho hlaholem žalmů! Hospodin je velký Bůh, je velký Král nad všemi bohy“ (Ž 95,1-3). Našemu varovnému textu předchází sedm veršů chvály. Volba je zřejmá: radujte se vírou z Pána, nebo reptejte a vraťte se do světa (do Egypta).

Apoštol Pavel dává v listu Filipským příklad správné reakce na Boží jednání. Vězní ho v Římě kvůli křivým obviněním. Jiní křesťanští vedoucí v Římě ho kritizují a zvěstují Krista ze závidi. Jako velký Boží apoštol pro pohany by si Pavel snadno mohl stěžovat na těžké, nespravedlivé podmínky. Napsal však: „Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování...“ (Fp 2,15). „Radost“ a slova příbuzná se v tomto krátkém dopise vyskytují více než patnáctkrát. Není náhodou, že se tu

desetkrát objevuje také řecké slovo pro „postoj“.³ Postoj podřízenosti a důvěry Bohu nás povede k radosti třeba i uprostřed nejtěžších zkoušek. Postoj pýchy a soustředění na sebe vede k reptání, v němž odporujeme Božím způsobům jednání a vracíme se do světa.

E. Odmítat Boží způsoby jednání znamená pokoušet Boha.

Bůh říká: „... vaši otcové žádali důkazy a tak mě pokoušeli...“ (3,9). U kořene pokoušení Boha je hřích nevíry (jímž se budeme podrobněji zabývat příště). Když Bůh něco slíbí a na nás dolehnou zkoušky, které se zdají jeho slib popírat, zase stojíme před rozhodnutím: Dodržuje Bůh své slovo nebo ne? Ano, jsme v nehostinné poušti a nemáme vodu. Ano, v Zaslíbené zemi žijí obři. Sami se s těmito problémy naprosto nejsme schopni vypořádat. Budeme důvěřovat Bohu a jeho slibům, nebo se obtížemi necháme svést k reptání a neochotě vzít Boha za slovo? Pokud nepřijímáme Boží způsoby jednání a nedůvěřujeme jeho slovu, zkoušíme ho a to obvykle není dobré! (Vzácně se najdou výjimky jako Malachiáš 3:10.)

Abychom tedy nezatvrdili svá srdce, musíme se podřídít Boží autoritě skrze jeho slovo, musíme se postarat o to, abychom v srdci byli poddáni Bohu, a musíme se naučit znát a přijímat jeho způsoby jednání s námi. A konečně:

4. Když se podřídíme Božímu slovu a přijmeme jeho způsoby jednání, vstoupíme do jeho odpočinku.

Ve větší míře se tím budeme zabývat u čtvrté kapitoly. Prozatím si ale všimněme verše 3,11. Boží přísaha vypovídá o jeho nezvratném rozhodnutí, že ti, kdo se na poušti bouřili, nevstoupí do Kenaánu (Nu

³ Toto slovo bývá nejčastěji překládáno jako „smýšlení“ či „mysl“. Srovnej verše Fp 1,7(1); 2,2 (2,3); 5 (4); 3,15 (5,6), 19 (7) (v některých rukopisech rovněž 3,16 – viz NBK, KR); 4,2 (8), 10 (9,10) v různých překladech. – pozn. překl.

14,21-36). Když Bůh přísahá v hněvu, bude lepší věřit, že to myslí vážně! Duše, na které spočívá Boží hněv, nepozná odpočinek!

Boží odpočinutí se původně vztahovalo k usídlení Izraele v Zaslíbené zemi, má ovšem také duchovní naplnění, jak uvidíme v kapitole 4. Leon Morris (*Expositor's Bible Commentary* [Zondervan], ed. Frank Gaebelin, sv. 12, s. 35) říká, že Boží odpočinutí označuje „požehnané místo, kde již není usilování, ale pouze uvolnění v Boží přítomnosti a jistotě, že není důvod se bát“. Boží duchovní odpočinutí nachází člověk, který se „nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému“ (Ř 4,5). „Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista...“ (Ř 5,1).

Závěr

Způsob Božího jednání, který se ze všech nejvíce liší od způsobu, jak bychom jednali my, je kříž. Ježíš, bezhříšný Boží Syn zemřel jako oběť za bezbožné hříšníky. Bůh ospravedlňuje bezbožné skrze víru samotnou. To se přičí lidské pýše. Je vaší jedinou nadějí na přijetí do nebe Ježíšova krev? Podřizujete se v srdci Božímu slovu a přijímáte jeho způsoby jednání, a to zejména tehdy, když je jejich součástí bloudění nehostinnou pouští? Vaše srdce se buď vůči Bohu zatvrzuje, protože se jeho svrchovanému jednání s vámi stavíte na odpor, anebo se vůči němu stává citlivější, protože se jeho slovu podřizujete a přijímáte způsob, jakým s vámi jedná. Vaše reakce na zkoušky odhaluje vaše srdce. Zapusťte duchovní kořeny hluboko do vlhké, plodné půdy Božího slova, abyste vydrželi, když na vás praží žhavé slunce soužení a zkoušek!

Otázky k diskuzi

1. Boží slovo se nás ne vždy týká přímo. Jak si tedy můžeme být jisti, že je uplatňujeme správně?

2. Hříšné srdce je úskočné (Jeremjáš 17:9). Jak tedy můžeme vědět, zda máme v srdci správný postoj podřízenosti vůči Bohu?
3. Proč Boží způsoby jednání s jeho lidem často zahrnují zkoušky? Je nesprávné modlit se, aby od nás Bůh tyto zkoušky odvrátil? Proč ano, proč ne?
4. Proč je reptání na okolnosti závažný hřích? Co se tím ve skutečnosti projevuje?

DEMOGRAFICKÁ REVOLUCE

Křesťanova odpověď na uprchlickou krizi

Peter Hammond

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Frontline Fellowship

Hostu nebudeš škodit ani ho utlačovat, neboť i vy jste byli hosty v egyptské zemi. (Ex 22,20)

Jaká jsou fakta a síly za současnou uprchlickou krizí? Co přinese budoucnost? Jak bychom měli jako křesťané reagovat?

Priority

Hlavní je, aby hlavní prioritou byla trvale prioritou hlavní. Naší největší prioritou na zemi je přikázání milovat Boha celým svým srdcem, duší, myslí a silou, a milovat bližního jako sebe sama. „Hledejte především jeho

království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Matouš 6:33). Naše nejvyšší ambice je shrnuta ve slovech Velkého poslání, kde nám Pán Ježíš Kristus říká: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28,18-20). Kristovo poslední přikázání musí být naším prvořadým cílem.

Modlitba a akce

Z Písma je zřejmé, že křesťané mají reagovat s láskou a soucitem na situaci přistěhovalců a snažit se jim ukázat nejen praktickou lásku v akci, ale být nápomocní jak uspokojit bezprostřední potřeby těch, kteří přišli o všechno. Současně je máme účinně evangelizovat a národy vést k uřednictví. Všechny národy. Jak je psáno: „*Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy, je výrok Panovníka Hospodina*“ (Iz 56,7-8).

Rozumět době

Naší povinností je zajímat se a „rozumět času“ (1Pa 12,12 a dále), abychom věděli, co v dané situaci máme dělat a jak máme jednat. V prostoduché důvěřivosti není skryta žádná křesťanská ctnost. Musíme být moudrými správci toho, co nám Pán svěřil, což znamená, že opatrnosti není nikdy nazbyt. Ne všichni hosté, přistěhovalci a uprchlíci mají čisté úmysly. Bostonskými bombovými útočníky na dav diváků během tradičního maratonu byli uprchlíci. Nicméně, pohostinnost k cizincům je biblický příkaz: „*Když tvůj bratr zchudne a nebude moci vedle tebe obstát, ujmeš se ho jako hosta a přistěhovalce a bude žít s tebou*“ (Lv 25,35).

Láska v akci

Pán jasně říká uředníkům, že mají být Jeho svědky v Jeruzalémě a celém Judsku (jim blízká kultura), Samařsku (jiná kultura není příliš daleko) a až na sám konec země (na místech s odlišnou kulturou) – Skutky 1:8. Stejný úkol byl svěřen i nám. Máme překročit hranice, aby

země mohly slyšet Jeho hlas, máme hlásat Boží slovo národům, nohy a ruce naší víry mají ukázat a vyjádřit Kristovu lásku v praktických činech, těm kdo se octli v zoufalé a bezvýchodné situaci.

Ujmout se nepatrných

Pán popisuje Den soudu, kdy poukazuje na neužitečné služebníky, kteří nesýtli hladové, nedali napít žíznivým, nenavštívili bratry ve vězení, neujali se pocestného, neoblékli nahého, nenavštívili nemocného, ... a potom jim řekne: *„Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!“* (Mt 25,41). Neužiteční služebníci nejsou souzeni za zlo, které napáchali, i když i to je vážné, ale jsou souzeni za dobro, které neprokázali. Vědět co máme dělat a při tom zůstat neteční, je hřích: *„Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích“* (Jk 4,17).

Víra má řídit naše kroky

Z Boží milosti, máme stovky tisíc křesťanských misionářů, kteří působí po celém světě. Žijí v odlehlých končinách, slouží v uprchlických táborech, v konfliktních oblastech, na ulicích a slamech. Existuje obrovské množství odvážných a biblických iniciativ k dosažení těch, kteří ještě dobrou novinu neslyšeli, a těch, kteří pečují o potřeby nuzných. Křesťané docházejí do věznic, nemocnic, slouží nemocným, osamělým, starým, utlačovaným, těm, kteří propadli alkoholu a drogové závislosti, i těm, kteří prchají před násilím a útlakem. Naše víra musí mít nohy a nápomocné ruce. Nejúčinnější kázání je životní integrita křesťanského soužití, přátelství, zájmu o druhé, jejíž nedílnou součástí je obětavá služba v obtížných situacích a praktická pomoc v uspokojování naléhavých potřeb. Svými slovy a skutky tak ukazují Kristovu lásku v praxi.

Péče o nemocné a potřebné

Svět před Kristem byl svět bez nemocnic, svět bez charity, a svět bez úcty k životu. Nemocnice byly inovace křesťanství. Proto je symbol uzdravení – kříž, na každé nemocnici i dnes. Ošetřovatelské profese byly založeny křesťany, jakými byla např. Florence Nightingale – z čisté oddanosti

Kristu. Jedno z historicky největšího humanitárního hnutí, Mezinárodní Červený kříž, založili evangelikální křesťané jako reakci na výzvy Písma, abychom pečovali o nemocné a trpící. Celá koncepce charity byla křesťanská iniciativa. Laskavost k cizím lidem byla před Kristem neznámá. Učení a příklad Ježíše Krista inspiroval věřící k největším činům štědrosti, pohostinnosti, obětavosti a službě chudým, nemocným a potřebným po více než 2000 let.

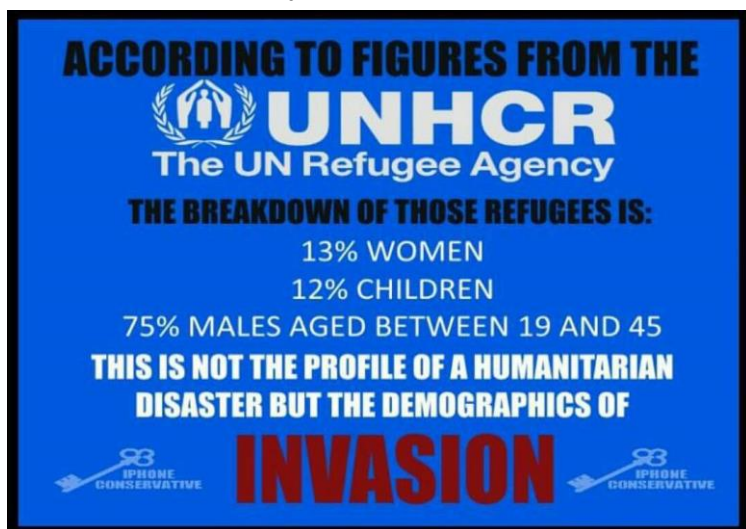

Pomoc trpícím

Například Velká Británie vydala od roku 2012 více než 900 miliónů £ na podporu syrských uprchlíků, za něž nakoupili potraviny, stany, léky a další humanitární pomoc. Křesťanské mise poskytly obrovské množství praktické pomoci uprchlíkům z Iráku a Sýrie, kteří prchají před ISIS teroristy. Za loňský rok dodala organizace „Samaritan Purse“ Samaritánova portmonka uprchlíkům v Iráku 20000 přikrývek, 3800 košů potravin, 5000 polštářů, 7500 matrací, 4500 párů bot a spoustu dalších potřeb.

Umožnit, aby se pomoc dostala k potřebným

V průběhu let naše misie, Frontline fellowship, vyškolila zdravotníky, založila kliniky, trénovala zemědělce a zajistila tuny potravin, léků a

„dárků z lásky“ důchodcům, vězňům, kazatelům a dalším trpícím pro svou víru v oblastech konfliktů. Efektivita církevní a misijní pomoci bývá často mnohem účinnější a úspornější, než tomu bývá u pomoci vládních agentur OSN,

protože je inspirována osobní a ekonomickou odpovědností. Pomoc od člověka k člověku, od rodiny k rodině, od shromáždění sboru k misii a do různých komunit, je nejen nákladově efektivnější, ale dává jednotlivcům větší odpovědnost a příležitost podat potřebným pomocnou ruku, protože jde o víc, než jen almužnu. Láska k bližnímu je projevena skrze aktivní pomoc.

Zneužívání a korupce

Zahraniční pomoc zajišťovaná prostřednictvím vládních agentur a programů nejen zvyšuje závislost příjemců, ale podporuje postoj nároku a vzbuzuje chamtivost, což vede nevyhnutelně k zneužívání, korupci a plýtvání. Obrovské množství potravin, ovoce, džusů a další vysoce kvalitní a drahé humanitární pomoci poskytované muslimským migrantů, kteří přicházejí do Evropy, bývají vyhazovány nedotčené, což svědčí o neúctě a zbytečném plýtvání sociální pomoci financované státy.

Obezřetnost je nutná

Ti z nás, kteří někdy přijali do svých domovů narkomany, alkoholiky, bezdomovce nebo dívky a ženy, které procházely existenční krizí během těhotenství, byli až příliš často odměněni krádeží a poškozováním majetku, dokonce i zneužitím dětí. Opatrnost a uvážlivost je tedy na místě.

Všimněme si, že osoby poskytující první pomoc nosí masky a rukavice, aby se ochránili před infekcí. V letadlech během bezpečnostních instrukcí nám připomínají, že si v případě nutnosti máme nejdříve nasadit kyslíkovou masku sami, teprve potom pomoci dětem nebo ostatním cestujícím. Sotva můžete pomoci někomu jinému, pokud sami upadnete do bezvědomí nedostatkem kyslíku.

Hidžra - náboženská emigrace

Je přirozené, že křesťané chtějí pomoci lidem v krizi. To je to, co křesťané vždy dělali. Snažíme se být dobrými Samaritány a oslovovat ty, kteří pomoc potřebují. Nicméně, jsme také varováni, že s uprchlickou krizí čelíme tomu, co se nazývá Hidžra. Hidžra, není nic jiného než migrační džihád. Migranti se přesouvají do nové země, aby tam šířili islám. V islámu je Hidžra považována za velmi záslužný čin. Korán prohlašuje: *„A kdo emigroval pro Alláha, najde na mnoha místech zemi hojnosti.“* Hidžra je migrace pro Alláha.

Rozmnožovat se a dobýt Evropu

Senior Imam, šejk Muhammad Ayed prohlásil ve svém projevu v mešitě Al-Aksa v Jeruzalémě, že muslimové musí využít migrační krize, aby se *„v Evropě a s Evropany mísili a rozmnožovali“* a tak *„ovládli*

nová území“. „Budeme s nimi plodit děti, protože chceme země dobývat pro sebe“ a je „zašlapeme do země, dá-li Alláh!“

Ohrožení křesťanského přežití

Maďarský Premiér Viktor Orbán prohlásil: „Nečelíme uprchlické krizi, čelíme migrační krizi ... nesmíme zapomínat na to, že ti, kteří přijíždějí, byli vychováni v jiném náboženství a jsou představiteli radikálně odlišné kultury. Většina z nich nejsou křesťané, ale muslimové. To je důležitá skutečnost, protože Evropa a evropská identita má kořeny v křesťanství. Není už to, samo o sobě, znepokojující jev, v době, kdy Evropa zapomíná na svůj křesťanský odkaz? Pokud bychom ztratili ze zřetele to, co Evropu po staletí vytvářelo a motivovalo, co udávalo její hodnoty a životní styl, které vyznáváme, může se stát, že Evropané budou mít menšinový podíl na vlastním kontinentu.“ „Otázkou již není, jak bude Evropa žít, ale zda bude vůbec existovat“.

Islamizace ohrožuje Evropu

Slovenský Premiér Robert Fico, poznamenal: „Vzhledem k tomu, že Slovensko je země s křesťanskou tradicí, nemůžeme tolerovat příliv 300.000 až 400.000

muslimských imigrantů, kteří by chtěli začít stavět mešity po celé naší zemi, měnit vzhled přírody, naši kulturu a zákony našeho státu ... pokud nezačneme říkat pravdu o migraci, nikdy se nepohneme z místa.“

Zrada budoucích generací

Britský autor, Peter Hitchens, napsal: „Nezachráníme uprchlíky proto, abychom zničili naši zemi. Vlastně si se zemí, kterou jsme zdělili od našich rodičů a prarodičů, nemůžeme dělat, co chceme. Máme povinnost ji předat

našim dětem a vnoučatům, nejlépe v lepším stavu a nezničenou, než jak byla předána nám. Nemůžeme ji přenechat naprostým cizincům, na neuvážený popud, jen proto, že to v nás může dočasně vyvolat dobrý pocit o vlastní dobrotě ... Díky 1000 letům neinvazivního míru jsme si vyvinuli úžasnou míru důvěřivosti, bezpečnosti a svobody ... Jsem ohromen tím, jak snadno a lehkomyšlně se všeho dokážeme vzdát ... Taková masová a nekontrolovaná migrace znamená, že jsme se přizpůsobili jim, místo toho, aby se přizpůsobili oni nám ... Teď prožíváme emocionální křeč, kterou považujeme za štedrost a jsme ochotni opustit dědictví, které nám bylo svěřeno a současně odmítáme odpovědnost a povinnost předávat jej dál našim potomkům; chováme se jako slabomyslní budižkničmové, vlastníci prastaré dědictví, lehkomyšlně vydáváme náš domov a majetek do zmaru. Nevidím smysl ani spravedlnost v tom, že dovolíme, aby se něco takového stalo součástí nezastavitelné demografické revoluce, v níž Evropa spojí svoji kulturu a ekonomiku s kulturou severní Afriky a Blízkého východu. Pokud něco takového dopustíme, Evropa ztratí téměř všechny své hodnoty, pro které zde chtějí ostatní žít.“

Pomáhejme jim v jejich vlastních zemích

Britský premiér David Cammeron, prohlásil, že Spojené království musí nejen jednat srdcem, ale také hlavou. Poukázal na to, že Británie, více než kterákoli jiná země, pomáhá uprchlíkům přímou pomocí na Blízkém východě. Také poznamenává, že Británie v současné době bojuje nejen proti terorismu, ale vyrovnává se s problémem ekonomických migrantů a humanitárních problémů jimi způsobených.

Demografický pokles

Nicméně, v Bruselu, sebou samým považovaným za hlavní město Evropy, předseda Evropské komise, Jean-Claude Juncker trvá na tom, že imigrace z muslimských zemí je řešením pro demografický pokles

obyvatelstva v Evropě. „Nezapomínejme, že jsme stárnoucí kontinent v demografickému poklesu ... Evropa učinila v minulosti chybu když rozlišovala mezi Židy, křesťany a muslimy. Neexistuje žádné náboženství, žádná víra a filozofie, pokud jde o uprchlíky.“

Demografické inženýrství

Ukázkou filozofie globalistů EU je demografické inženýrství. Prudký pokles porodnosti Evropanů byl přímým důsledkem agresivní regulace populace taktikou masivní propagandy o přelidnění světa, propagací antikoncepce, legalizace potratů, sterilizace a eutanázie. Demografický pokles, na který úředníci EU poukazují je přímým důsledkem vlastní politiky EU! Současný masivní příliv muslimských imigrantů do Evropy je v souladu s transformací Evropy do Eurábie. Systematické podvrácení stabilních vlád v Africe, Asii a Jižní Americe, způsobilo občanské války, ekonomický kolaps, a vyvolalo obrovský pohyb mas uprchlíků směrem do Evropy, Severní Ameriky, Jižní Afriky a Austrálie.

Smrt Západu

Dramatický pokles obyvatel v tradičně křesťanských zemích a populační exploze jiných ras v nejchudších zemích, dramatické globální a demografické změny, znamenají smrt Západu. I když je nezaměstnanost v rámci Evropské unie na denním pořádku, a to zejména mezi

mladými Evropany, Juncker řekl: *„Jsem rozhodně pro, aby uprchlíci mohli pracovat od prvního dne jejich příchodu do Evropy.“*

Respektujte naše zákony

Prezident České republiky Miloš Zeman prohlásil, že nikdo tyto migranty do naší země nepozval, ale očekáváme, že jakmile dorazí, musí dodržovat zákony hostitelské země, nebo odejít.

Totální kolaps Evropy

V Dánsku, Andreas Kamm, generální tajemník Dánské rady pro uprchlíky, varoval, že současná uprchlická krize by mohla vést k totálnímu kolapsu evropské společnosti. Kamm prohlásil: *„Evropa stojí tváří tvář scénáři Armageddonu ... jsme svědky historické nerovnováhy mezi velmi vysokým počtem uprchlíků a přistěhovalců a globální kapacity poskytnout všem ochranu a pomoc. Odpovědí nemůže být, že budeme absorbovat nadbytečnou populaci. Nikdo od nás nemůže očekávat nebo chtít, abychom zničili naši vlastní společnost.“*

Skandální pokrytectví

Dánský ministr financí Claus Frederiksen řekl: *„Jsem velmi rozhořčen postojem arabských zemí, které se samy topí v penězích, ale 57 islámských států*

přijímá do svých zemí jen velmi málo uprchlíků. To je naprosto skandální ...“

Mnozí poukazují na to, že Saúdská Arábie má dobře organizované stanové městečko, 100.000 klimatizovaných a ohnivzdorných stanů, v nichž lze pohodlně ubytovat až 3 miliony lidí a které jsou využity jen na

pár týdnů pro poutníky přicházející každoročně na Hadždž do Mekky. Tři miliony uprchlíků by mohly být snadno umístěny ve stanovém městečku mimo Mekku. Nicméně, k dnešnímu dni, není známo, že by Saúdská Arábie přijala ze Sýrie jediného uprchlíka.

Enormní zátěž

Německý ministr vnitra Thomas de Maiziere, poznamenal, že „migrační krize představuje nelehkou výzvu. Je větší než si kdo z nás dříve pomyslel. Má společenský, politický, ekonomický a kulturní dopad ... teď budeme mít statisíce muslimů s arabskými kořeny ... 15 až 20% dospělých migrantů jsou negramotní.“

Revolučně dlouhodobé důsledky

Josef Joffe, vydavatel Die Zeit, napsal, že vláda se zdá být zcela lhostejná k dlouhodobým následkům přílivu stovek tisíc muslimů. Zeptal se, zda se Německo chce proměnit v „zemi imigrantů, přijetím lidí různých barev, vyznání a původu. Má se Německo stát jakousi Amerikou, kdy se nemusíte narodit jako Američan, ale může se jím stát? To je mentální a emocionální revoluce.“ Když se záplava muslimských uprchlíků konečně usadí ve svých nových domovech, může se nečekaně stát, že se z Německa stane ubytovna pro největší muslimskou menšinu na kontinentu. Většina z těch, kteří jsou tzv. syrskými uprchlíky, ve skutečnosti nepochází ze Sýrie. Německo očekává letos 800.000 muslimských uprchlíků, které chce přijmout.

BREAKING NEWS: This ISIS Terrorists was killing Christians and Alawites in Syria... today his a refugee in Germany

Plánované tsunami jaderného terorismu

Německý reportér, Jurgen Todonhofer, který úspěšně pronikl do Islámského státu a napsal „*Uvnitř IS - deset dnů v Islámském státu*“, odhalil, že „*teroristé plánují zabít několik set milionů lidí. Západ drasticky podceňuje sílu ISIS. ISIS plánuje nukleární anihilaci po celém světě: „Jaderné tsunami způsobí největší náboženské čistky v historii.“*

Kolik muslimů je v Evropě?

Podle MuslimPopulation.com má Evropa již tři země s většinovou muslimskou populací: Albánie (79%), Bosna (60%) a Kosovo (90%). Francie má 6 milionů muslimů (9,6%), Německo 4 milionů muslimů (5%), 13% obyvatel Bulharska jsou muslimové, 34% jich je v Makedonii, 4,9% ve Švédsku a 5,7% ve Švýcarsku. Ve Velké Británii je 4,6% muslimů. V současné době žije v Evropě 56 milionů muslimů, což je 7,6% celkové populace. Tento počet nezahrnuje Turecko, které usiluje o přijetí do Evropské unie.

Nelegální migranti ohrožují Evropu

Britská europoslankyně Janice Atkinson prohlásila: „*Toto není uprchlická krize, ale masivní krize nekontrolovaného přistěhovalectví, kterému musíme odolat, pro to, co je.*“ Nigel Farage z UKIP prohlásil pro BBC: „*Skuteční uprchlíci bývají etnické a náboženské skupiny lidí, které jsou pronásledovány přímo a prchají ve strachu o své životy. Problém, který máme teď, když se podíváte na definici společné azylové politiky EU, ta zahrnuje každého ... dokonce i ty, kdo prchají před chudobou.*“

Nebezpečná hrozba terorismu

Velvyslanec USA John Bolton varoval „*šíření terorismu, ozbrojené konflikty a hroutící se politické autority na Blízkém východě jsou příčinou*

současné krize. Evropa je přemožena vysokým počtem lidí, kteří se vydali na cestu, a jednotlivé země ztrácí kontrolu nad rozhodnutími, které z nich přijmout a koho vrátit. Tyto obavy jsou oprávněné. Existuje vážná a rostoucí islámská teroristická hrozba skrytá uvnitř nekontrolovaného přílivu těch, kdo hledají v Evropě útočiště.“

Nebývalá záplava migrantů

Arthur Chrenkoff v New York Observer napsal: *„Evropa zažívá masový přesun lidí, jaký se od konce druhé světové války nikde neopakoval. Na rozdíl od konce války, nikdo z mas, které jsou v současné době v pohybu, není Evropan. Zástupy čítající stovky tisíc lidí proudí k hranám Evropy, davy se valí po cestách i necestách, hraniční přechody, silnice a železniční tratě nezvládají množství těch, kteří se chtějí dostat blíže ke svému cíli. Většina přistěhovalců, kteří letos přišli do Evropy, nejsou Syřané. Těch je méně než třetina, ostatní uprchlíci jsou směsicí národů. Patří k nim Afričané, lidé ze Středního východu a Jihoasijských zemí. Většina z nich jsou svobodní zdravě vypadající mladí muži ...“*

Podvody

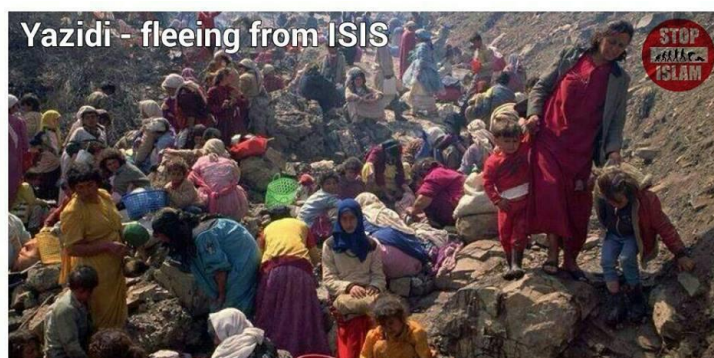
Daniel Greenfield z Centra svobody píše: *„Krise syrských uprchlíků, o které nás informují média, není krizí“*. Pozornost, která je upřena k syrským uprchlíkům, patří těm, kdo často nejsou Syřané ani uprchlíci. Tito podvodníci jsou vlastníky falešných syrských pasů, které jsou levnější a snadněji dostupné. Každý, kdo mluví dostatečně arabsky, může přesvědčit evropského byrokrata, aby byl zařazen se svými dvěma ženami do štědrého systému sociálního státu ... muslimští teroristé zítřka mají otevřenou cestu do evropských měst dokořán. Jejich vděčnost bude tak krátká jako schopnost našeho rozpočtu jim poskytovat štědré služby.

Obtížní a nároční

Hlava UNHCR tábora nazval tyto uprchlíky „nejobtížnějšími uprchlíky, jaké kdy viděl ... v Itálii uprchlíci muslimští Afričané odmítali těstoviny a požadovali potraviny z jejich vlastních zemí ... mobilní telefon, nabíjecí stanice a SIM karty, aby si tito strádající uprchlíci mohli zkontrolovat stav svého Facebook účtu. Když požadovali bezplatné Wi-Fi připojení k internetu, házeli kameny na policii, aby dosáhli svého, což se jim podařilo. Muslimští uprchlíci jsou přesvědčeni, že mají nárok a právě ti jsou šampiony médií.“

Neslýchané nároky

Greenfield popisuje příklad uprchlíků, kteří pobírají tisíce dolarů na sociálních dávkách, žijí v klimatizovaných ubytovnách, přesto jsou nespokojení a nevděční, protože jsou přesvědčeni, že to je jejich právo. „Nepracoval, za nic nezaplatil, nikomu nepoděkoval. A proč by měl? On je oprávněn z titulu své nadřazenosti jako muslim a naší méněcennosti odpadlíků a bezvěrců, aby získal to, co mu právem patří. Nemají žádný smysl pro vděčnost za prokázanou službu nebo laskavost. Neznají nic jiného než konstantní nároky, jako kdyby ti, kteří sami vyhnali a zabíjeli vlastní křesťany, mají nějaký morální nárok na charitu západních křesťanů.“

DNA islámu

„To, co se děje v Sýrii, je náboženská a občanská válka za ideologii, kterou vyznává drtivá většina uprchlíků. Je to islámská válka, která má rozhodnout, která větev islámu bude nejvyšší. Není to válka, která začala minulý týden, nebo minulý rok, ale začala před 1400 lety. Tato válka neskončí svržením Assada, ani tím, že v uprchlických táborech budeme rozdávat sladkosti či přijímat davy uprchlíků. Tento dlouhodobý spor se týká kulturní DNA islámu.“

Příčinou válek jsou nenávistné ideologie

„Skutečnými uprchlíky jsou křesťanské a nemuslimské menšiny, ne dvě muslimské sekty, jejichž milice se vraždí navzájem. Nejsou oběťmi války, ale jsou příčinou pronásledování a násilí tohoto nábožensko občanského válečného konfliktu. Jen proto, že sunnité prchají před šíitskými milicemi, nebo šíité před sunnity, z nich nedělá oběti. V okamžiku, kdy jejich strana zvítězí, začnou pronásledovat druhou stranu; z utlačovaných se stanou utlačovatelé. Takové posuny proběhly v tomto konfliktu nesčetněkrát. Uprchlíci neprchají před diktátorem, ale utíkají sami před sebou, ale dál zastávají nenávistné ideologie, které toto kroveprolití spolu s nimi způsobují. Nepřijímáme jen uprchlíky, kteří utíkají před občanskou válkou, ale spolu s nimi přijímáme jejich občanskou válku.“

Historické pozadí

Islám získal v Evropě svoji první oporu v r. 711, kdy Umajjad dobyl Španělsko. Odtud pokračoval do Francie, ale v epické bitvě u Tours, byli v r. 732 poraženi Charlesem Martellem (přezdívaným kladivo), byli zahánáni na jih a zpět přes Pyreneje. Trvalo 800 let, než bylo Španělsko osvobozeno ze sevření islámu. Islám vstoupil do Východní a Jihovýchodní Evropy ve 13. století. Osmanská říše si porobila a utlačovala Albánii, Kosovo, Makedonii, Bulharsko, Bosnu, Rumunsko, Maďarsko, Řecko, části Ukrajiny a Ruska po celá staletí. V roce 1526

Turci dobyli a vyplenili Budapešť. Tehdy zajali 200.000 maďarských křesťanů a odvěkli je jako otroky do Turecka. Je pochopitelné, že Východoevropané vyjadřují hlasitý odpor vůči nové invazi prostřednictvím islámského trojského koně. Jejich země trpěly staletí útlaku a zotročení muslimskými Turky.

Egyptané jsou nyní menšinou v jejich vlastní zemi

Abychom pochopili, co je v sázce, je třeba vzít v úvahu osud Egypta a Byzantské říše. Po mnoho staletí byl Egypt největší ekonomickou a vojenskou velmocí světa. Nicméně, v 7. století, si Egypt podmanili a kolonizovali muslimští Arabové. Dnes tvoří egyptští Koptové sotva 12% z celkového počtu obyvatel. Křesťanství je menšinovým náboženstvím v zemi, kde byli křesťané po tisíciletí většinou. Arabové utlačovali křesťanské Kopty po celá staletí.

Vyhazení křesťanství v Turecku

Po tisíc let byla Byzantská říše největší ekonomickou, vojenskou a politickou velmocí světa. Přesto, 29. května 1453, padlo největší město na světě. Konstantinopol padl do rukou muslimských Turků. Ti přemohli město ostrým mečem, zmasakrovali desítky tisíc civilistů, včetně 12.000 těch, kteří se ukryli v největší křesťanské církevní stavbě na světě, v chrámu Hagia Sophia. Dnes se Konstantinopol nazývá Istanbul a území, kde byla soustředěna křesťanská civilizace plná života po tisíciletí, je územím dnešního Turecka. Dodnes jsou křesťané v Turecku nepatrná a pronásledovaná menšina. Turci jsou největší skupinou evangeliem nezasažených lidí na světě.

Demografický úděl

Pokud někdo pochybuje o tom, že Londýn by se mohl stát Londonistanem, že Evropa by se mohla stát Eurabií a z Ameriky by se mohl stát Ameristan, neberou v úvahu co multikulturalismus a masová muslimská migrace způsobila v Egyptě a na území, které dnes nazýváme Turecko.

Jak křesťanství vymřelo v severním Súdánu

Po 1000 let převládalo v severním Súdánu křesťanství. Od 6. století do 15. století bylo křesťanství oficiálním náboženstvím tří severních království – Nubia, Alwa a Makuria (později Datawo). Za 900 let černí křesťané Súdánu úspěšně čelili expanzi islámu na jih. Je to historický fakt, že křesťanská království severního Súdánu nepadla vojensky, ale skrze kontinuální migraci a příliv arabských obchodníků a řemeslníků do Súdánu, čímž křesťanská civilizace upadala, zatímco vliv islámu narůstal. Arabové uzavírali sňatky místními, a postupně ovládli místní tržnice a obchodní cesty. Křesťanství severního Súdánu bylo ekonomicky a nábožensky vyhubeno.

- „Budeš pomáhat svévolnému a milovat ty, kdo nenávidí Hospodina? Kvůli tomu se na tebe Hospodin rozhněval“ (2Pa 19,2)

Trojský kůň

Muslimové dobývají země celého světa pod záminkou, že jsou „uprchlíky“ a jednoduše „hledají jen klidné útočiště.“ Nicméně, muslimští džihádisté se chopí každé příležitosti jak šířit svou

ideologii na Západě. Muslimští radikálové mají definitivní plán jak dobýt celý svět. „Brzy budeme sklízet ve jménu nadcházejícího chalífátu. Řekneme vám: „Toto jsou to naši synové. Přijměte je, nebo na vás pošleme naši armádu!“ Přibližně 104.000 muslimských migrantů přišlo do Německa jen během měsíce srpna. To znamená, že do Německa letos přišlo 413,535 registrovaných uprchlíků. A Německo očekává příliv dalších. Jen letos jich bude hledat azyl 800,000 (současný odhad může dosáhnout dvojnásobku). Další komentátor poznamenal: „Celá uprchlická krize je mistrovský trik, jak dostat do Evropy dobře vyškolené ISIS teroristy, kteří se vydávají za uprchlíky a jak rozpoutat ve městech Evropy nepokoje. Hlavním cílem je destabilizace společnosti.“ Transparent nad německou dálnicí oznamuje: „Vaše děti se budou modlit k Alláhovi nebo zemřou!“

Infiltrace pro chalífát

Islámský stát zveřejnil dokument nazvaný „Libye: strategická brána do Islámského státu“. V této publikaci I. S. nabádá muslimy aby přešli do Libye a odtamtud se vydávali za uprchlíky. Publikace je informuje, které zbraně z Kaddáfího arzenálu jsou v Libyi snadno dostupné, o tom, že má země dlouhé pobřeží, které je snadnou přístupovou cestou do „jižních křížáckých států“, jejichž břehy lze dosáhnout i obyčejnou bárkou. ISIS již přiznal, že do Evropy v tomto roce proniklo již přes 20,000 džihádistů.

Saúdské úsilí islamizovat Německo

Saúdská Arábie nabídla pomoc Německu tím, že pro uprchlíky postaví 200 mešit. Nicméně sami nejsou ochotni přijímat žádné uprchlíky. Migrantům nedodávají potravinovou pomoc, neposkytují lékařskou péči ani jim nenabízí pracovní místa. Saúdská Arábie, Katar, Kuvajt, Bahrajn, Spojené arabské emiráty, jsou všechny v blízkosti válkou zpusťšené Sýrie, ale zatím nejsou ochotné poskytnout alespoň

dočasné přístřeší a bezpečí syrským uprchlíkům, kteří prchají před konfliktem, které právě oni sponzorují.

Umělé vyvolaná migrace zničí Evropu

Zsolt Bayer, maďarský politik, prohlásil 13. září v Budapešti: *„Mají všechny druhy zbraní: tradiční, chemické, jaderné a teď vidíme, že existují i zbraně rasové. To je neviditelná zbraň, která je použita proti Evropě ... proč se všichni a ze všech stran najednou rozhodli, že se vydají směrem k Evropě? Přiznejme si a nebojme se říci: Čelíme uměle, vyvolané masové migraci (stěhování národů), jejímž cílem je konečná a nezvratná transformace etnického a náboženského složení Evropy. Proislámská ideologie účelově ovládla naše myšlení ... Naši vůdcové v Bruselu chtějí zaprodat Evropu nad našimi hlavami a tím současnou Evropu zničit...“*

Svědectví očitých svědků uprchlického násilí

Kamil Bulonis, polský spisovatel, popsal situaci na italsko-rakouských hranicích 5. září 2015 následovně: *„Jde o obrovské masy lidí ... jsou to absolutní divoši ... vulgární, házejí láhve, hlasitě řvou „Chceme do Německa!“ . Postarší italskou ženu vytáhli z vozu za vlasy a chtěli v jejím autě odjet. Snažili se převrátit autobus, v němž jsem cestoval se skupinou dalších lidí. Házeli na nás výkaly, mlátili na dveře a snažili se donutit řidiče, aby je otevřel, plivali na čelní sklo ... autobus byl poškozen, pokryt výkaly, poškrábaný, s rozbitými okny ... mezi uprchlíky nejsou prakticky žádné ženy, žádné děti - naprostá většina byli agresivní mladí muži ... Převraceli vozy s humanitární pomocí - zejména potravin a vody ... vypáčili zavazadlový prostor francouzského autobusu - a vše, co bylo uvnitř, během krátké doby rozkradli ... Nikdy v životě jsem neměl možnost vidět takové scény a mám pocit, že to je jen začátek ...“*

- Tyto pronárody ponechal Hospodin, aby jimi zkoušel Izraele, totiž všechny ty, kteří nepoznali žádné boje o Kanaan, aby je izraelská

pokolení poznala a naučila se bojovat, ti totiž, kteří předtím boj vůbec nepoznali“ (Sd 3,1-2).

Reformace nebo islamizace

Evropa je v nebezpečí pádu do islámu. Existuje naléhavá a vážná potřeba obrody biblické reformace, nové a živé duchovní probuzení. Pouze křesťanství - pravda biblického křesťanství - dokáže čelit radikálnímu islámu. Sekulární humanismus a hédonismus nejsou pro islámský džihád rovným soupeřem.

Sebevražda evropského kontinentu

Odmítnutím křesťanství, spáchala Evropa duchovní sebevraždu. Přijetím světského humanismu a přijetím tak početné islámské imigrace, páchá sebevraždu kulturní a hospodářskou - sňatky s muslimy, výstavba mešit a madras (školy organizované islámskými obcemi) na celém kontinentu. Evropa zrazuje svoji minulost a vydává budoucí generace do muslimského otroctví. Odmítnutím Božího zákona, Evropa může brzy padnout do područí islámského práva šaría.

Neznalost dějin má katastrofální důsledky

Ti, kdo zapomenou na poučení z historie, jsou odsouzeni opakovat své vlastní selhání. Pocit viny, manipulace a indoktrinace Evropu neutralizovala. Potřebujeme znovu poznat naši historii. Karl Marx prohlásil: „První bojiště je přepisování historie.“ Alexandr Solženicyn řekl na stranu Ruska o roce 1917: „Zapomněli jsme Boha!“

- *Po nich nastoupilo jiné pokolení, které neznalo Hospodina ani jeho dílo, jež pro Izraele vykonal. Izraelci se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích...” (Soudců 2:10-11).*

Přerušení budoucnosti

Sekularismus, humanismus, pohanství a hédonismus vykuchal Evropu - morálně, duchovně a eticky - vůči islámskému převzetí se stala bezbrannou a bezmocnou. Evropa sekularizovala vlastní školy a vydala budoucnost svých národů na pospas. Její pohanské obyvatelstvo změnilo celou společnost. Evropa sama sobě přerušila právo na život a ukončila svou budoucnost. Přerušením těhotenství západní svět zabíjí vlastní děti. Tím, že potraty zmařené životy nahradí importem milionů muslimských migrantů, páchá Evropa demografickou sebevraždu.

Vyváženost pohledu

Existují dva extrémny, před nimiž chceme varovat: Existují lidé, kteří odmítají migrační krizi vidět. Jsou přesvědčeni, že nejde o žádný problém! Pak jsou tu ti, kteří panicky šíří strach a beznaděj! Oba tyto

extrémy jsou falešné. Problémy musíme řešit poctivě a střízlivě. Vycházíme z toho, že člověk je zkažený a většina lidí žije ve vzpouře vůči Bohu a Jeho Slovu. Za hřích nevíry nevyhnutelně sklízíme to, co sami rozséváme. Znovu bychom měli vyznat, že Bůh je svrchovaný a všemohoucí. V modlitbě je moc. Evangelium je Boží moc pro spásu všech, kdo věří. Jak tedy může křesťan říkat, že nemáme žádnou naději?

Probud'te se!

Musíme se probudit a čelit naléhavé a vážné krizi. Většina církví spí, nebo v duchu odpadlictví skomírá. Náš svět se řítí do záhuby. Aniž si to kdo uvědomuje, bezbožníci jsou na cestě do pekla. Naše modlitební setkání se konají zřídka a postrádají zájem a zápal pro věc. Většina evangelikálních církví se málo nebo vůbec nezapojuje do evangelizace. Misijní vize jsou neurčité a mnohé, co se ve jménu misí odehrává, má málo co do činění s naplněním Velkého poslání. Máme jít ke všem národům a získávat učedníky, učit je poslušnosti ne jim slibovat to, co se jim líbí. Musíme rozumět tomu, co je to islám, a měli bychom také muslimy evangelizovat.

Bojuj dobrý boj víry

- *„Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. Nestyd' se tedy vydávat svědectví o našem Pánu; ... K tomu ti dá sílu Bůh ...“ (2Tm 1,7-8).*

O co v tomto duchovním zápoleení jde? O vlastní přežití: Buď zvítězí Boží zákon, nebo zákon šaría. Křesťanství nebo islám. Reformace nebo islamizace. Dokud máme čas, volejme k Bohu, jinak budeme slyšet modlitby k Alláhovi 5x denně. Chceme-li přežít, musí se Evropa vrátit

zpět ke Kristu. Evropa potřebuje biblickou reformaci a duchovní probuzení:

- *Pro sousedy jsme předmětem sváru, nepřátelům pro smích. Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budeme zachráněni! (Ž 80,7-8)*

Musíme s Boží pomocí získat Evropu a její obyvatele zpět pro Krista!

- *Chceš se na nás hněvat věčně? Stíhat hněvem všechna pokolení? Což nám nenavrátíš život, aby se tvůj lid z tebe radoval? Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spásu! (Ž 85,6-8)*

PROČ CHTĚJÍ VŠICHNI DO NĚMECKA?

- Internet -

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Tady v Německu první věc, co dělají Arabové, je zakládání místní islámských obcí ihned poté, co jsou ubytováni. Tyto obce zakládají vybraní uprchlíci, studovaní a vzdělání, kteří řídí potom modlitebny a místní chování arabských ghett. Nikdo si nedovolí jít proti těmto obcím, mají podporu státu a během dvou až tří let dostávají své zástupce v místním zastupitelstvu. Tvrzení, že Arabové jdou do Německa především za penězi, co dostanou od Německa, není pravdou. Mnohem více peněz dostávají imigranti v Norsku a ve Švédsku. Tady v Německu má uprchlík týdně nárok na 150 EUR, dítě do 10 let na 50 EUR, do 18 let na 75 EUR. Ve Švédsku je to 300 EUR na dospělého na týden, 250 EUR na dítě bez ohledu na věk.

Ve Francii má uprchlík nárok na 230 EUR týdně, dítě 150 EUR týdně. Švédsko i Francie navíc vyplácí příspěvky na bydlení (od 150 do 250 EUR měsíčně).

Německo příspěvky vyplácí jen rodinám s dětmi, a to pouze po dobu 1 roku. Jak vidíte, Německo není nijak velký kauf po finanční stránce pro uprchlíky. Německo však nabízí něco, co jiné země nemají:

Finanční podporu náboženským obcím etnických menšin. V Německu mají náboženské obce (minimálně 50 osob) právo na státní příspěvek, který v základu činí 150,000 EUR ročně, ovšem na základě vlastní

aktivity a počtu členů mohou na základě dotačních titulů získat automaticky nárok na čerpání dalších 400,000 EUR ročně.

Pokud obec a počet členů přesáhne 1,000 osob, stává se obec příspěvkovou organizací státu a má právo na 2.5 milionu EUR ročně na svůj provoz. Islámské obce poté tyto peníze rozdělují jako charitu mezi své členy a rodiny, čímž si je zavazují. Je to nebezpečná metodika, kterou úplně stejně dělá v Libanonu Hizballáh, který peníze od Libanonské vlády přerozděluje mezi své členy, obvykle nejchudší lidi, provozuje z nich nemocnice a soukromé náboženské školy.

Stejně tak tady v Německu velké islámské obce provozují školy a nemocnice, dotují chudé islámské rodiny (což jsou prakticky všechny), ale jejich děti musí chodit na modlitby a tím si obec tyto děti zavazuje a vychovává je podle islámského učení. To nebezpečí je v tom, že zdejší islámské obce neříkají, že to jsou peníze z německého státního rozpočtu, ale že to jsou peníze obce a ty peníze chudým muslimům rozdávají jménem Proroka Mohameda. Děti když potom vyrostou, vděčí za všechno (za jídlo, lékařskou péči i vzdělání) islámské obci a Prorokovi. A tyto děti jsou potom připraveny vykonat cokoli ve prospěch obce nebo Proroka. To je důvod, proč islamisté chtějí do Německa. Nejenom, že dostanou peníze od státu, ale mnohem více peněz dostanou od svých imámů, od islámských obcí. Mnoho lidí se vyjadřuje v Česku k Islámu a Německu, ale neznají tyto souvislosti a důvody. Pokud by Německo ukončilo podporu náboženských obcí menšin, tolik migrantů by se rozhodně do Německa netlačilo.

PĚT OMYLŮ, KTERÉ PLYNOU Z VYNECHÁNÍ KRISTA

John W. Hendryx

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Ježíš Kristus - výkladový klíč k Písmu

Pět příkladů doktrinálních omylů, které jsou výsledkem toho, když tento klíč není používán

- *Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život. (Jan 5,39 - 40)*
- *Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš (1Tm 2,5)*

Měli bychom číst Písmo s cílem najít v něm Krista. Kdokoliv se od tohoto cíle odvrátí, nikdy nedojde k poznání pravdy, i kdyby se celý život namáhal učením.“ Jan Kalvín

Téměř ke všem omylům a nesnázím v našem chápání biblických textů dochází, když náš výklad je něčím méně než kristocentrickým. To je zásadní. Dokud nás naše studium, jakkoliv svědomité, nepovede k poznání, že veškeré Písmo ukazuje na Ježíše Krista, je marné. Význam Bible (SZ a NZ) je v tom, že svědčí o Ježíši Kristu (J 1,43 - 45; Sk 3,18 a 17,2 - 3; 2Tm 3,14-15; 1Pt 1,10-12; Ř 1,1-3 a 16,25-27; Lk 24,25-27 a 44 - 46).

Ježíš nikdy neodsoudil jediného farizea, že by bral Mojžíše až příliš vážně. Berou ho daleko méně vážně, než by měli. Neboť Ježíš říká: „Vaším žalobcem je Mojžíš... Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak

uvěříte mým slovům?“ (J 5,45-47) Porozumět Mojžíšovi tedy znamená přijít k poznání Krista, když byl zjeven. Podobně i Abraham uviděl Ježíšův den a radoval se, jak dosvědčuje Bible. „A protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: ‚V TOBĚ DOJDOU POŽEHNÁNÍ VŠECHNY NÁRODY.‘ (Ga 3,8)

Zde jsou některé příklady konkrétních doktrinárních omylů, které neberou v potaz výše zmíněné biblické principy... Stojí na výkladech či předpokladech, které přistupují k Písmu tak, že vynechávají Krista, či jsou méně kristocentrické. Níže bych rád předložil 5 příkladů současných populárních, avšak omylných výkladů, které jsou chybné, protože neberou v úvahu ústřední význam Ježíše Krista.

1. Falešné nebiblické tvrzení, že spasení lze ztratit

Někteří tvrdí, že křesťan může ve skutečnosti ztratit spasení, což je prvořadý příklad toho, kdy se při čtení textu vynechává Kristus, protože pozornost se zaměřuje na lidskou morální schopnost, místo na Krista. Někteří chybně věří, že křesťan poté, co byl Kristem spasen, může učinit jistá rozhodnutí, která povedou ke ztrátě jeho osvojení a ospravedlnění, a tím i jeho spasení v Kristu. Jinými slovy, své postavení před Bohem musí zachovat svým vlastním úsilím nebo s pomocí Ducha. Podle takového názoru Kristus nestačí na to, aby spasil zcela. Takové učení by nám mělo okamžitě připomenout Pavlovo varování v Galatském: „To jste tak pošetilí? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe?“ (Ga 3,3). Ale proč je Pavel tak tvrdý, že je nazývá pošetilými? Protože zapomněli, že je spasil Kristus a jen Kristus. Myslet si, že můžeme něco přidat ke Kristovu dokonalému dílu, znamená nechápat evangelium v jeho samotném jádru. Ptáme se: je to Ježíš, kdo stačí na to, aby vás dovedl do konce, nebo je to něco jiného? Všechno navíc k Ježíši Kristu

znamená věřit, že ospravedlnění se nachází v něčem jiném, a opomíjet ústřední význam Krista.

Ve spojení s touto doktrínou se tedy ptáme: je to Kristus, kdo nás zachraňuje, nebo nám jen pomáhá, abychom se mohli sami spasit? Varovné texty v Židům nás vlastně před tímto omylem varují. Začínají poukázáním na to, že Ježíš je vyšší než andělé, než Mojžíš a obětní systém. Varování před odpadnutím jsou ve skutečnosti varováními před návratem k něčemu nižšímu, než je Kristus, k něčemu jako je obětní systém, který jen ukazoval na Krista. Číst, že konkrétní hřích může způsobit ztrátu našeho spasení, tedy znamená zcela zapomenout, co je kontextem textu Židům. Tvrzení, že křesťan může ztratit spasení, je tedy prvním omylem, u nějž jsme upozorovali, že vyplývá ze skutečnosti, že na Krista nebylo nahlíženo jako na definitivní předpoklad výkladu. Nějaký jiný definitivní předpoklad výkladu směřoval náš výklad.

2. Synergismus

Synergismus je omyl sestávající z tvrzení, že přirozený člověk může při procesu obnovení (nového narození) spolupracovat s Bohem, že neznovuzrozený člověk má morální schopnost přijmout evangelium, aniž by Duch způsobil změnu srdce. Opět si vzpomeňte, co je naším klíčem k výkladu Bible: Ježíš Kristus. Takže ve vztahu ke znovuzrození a obrácení – když je kázáno evangelium – co způsobuje, že se lidé v reakci na něj liší? Způsobuje to Ježíš Kristus nebo něco jiného? To „něco jiného“ může mít různé podoby. Může to být něco blízkého lidskému uvažování (což učí pelagianismus) nebo něco cizího, avšak univerzálního (to je učení arminiánů)? V každém případě platí, že tuto odlišnost nezpůsobuje Kristus. Každý, kdo tvrdí, že tato odlišnost vyplývá z těchto „dalších faktorů“, nepochopil především naši zoufalou situaci coby padlých stvoření bez Krista, a za druhé, výjimečnou dostatečnost Kristova

spásného díla. Pokud se liším od mého bližního kvůli něčemu jinému než kvůli Ježíši Kristu, potom Kristus, ať už hraje jakoukoliv roli, nemůže být pro mé chápání spasení ústřední. Je za něj jen částečně zodpovědný. Zachraňuje nás milost, kterou máme v Kristu, a nic víc.

3. Čtyřbodový kalvinismus

Čtyřbodový kalvinismus v testu kristocentrického výkladu selhává, protože tento pohled má sklon nahlížet na TULIP (akronym pěti základních bodů [kalvinismu](#), pozn. překl.) jako na abstrakci. TULIP však funguje jen tehdy, vidíme-li Krista v jeho středu. Zvažte TULIP jako chiasmus s „L“ (limited atonement – omezené, účinné vykoupení, pozn. překl.) na vrcholu pyramidy. Je to Ježíš Kristus, kdo dává smysl všem doktrínám milosti. Čtyřbodoví kalvinisté, kteří odmítají omezené vykoupení, ale přijímají neodolatelnou milost, se musejí zamyslet nad následujícím: Neodolatelná milost není nějakou abstraktní doktrínou, ale musí na ní být nahlíženo ve spojení s Ježíšem Kristem, obzvláště ve spojení s milostí získanou Kristem na kříži. Duch Kristův osvěcuje, obnovuje a účinně přivádí své vyvolené k víře. A tato uschopňující, účinná milost je od začátku do konce kristocentrická. Nevychází z ničeho jiného, ani z žádného skrytého zdroje milosti v Bohu Otci. Kristus zemřel za vyvolené, a tím je vykoupil – což je něco, co neudělal pro nevyvolené. Proto to často mluvíme o konkrétním vykoupení. Neodolatelná milost je jedním ze spásných výsad získaných Ježíšem Kristem... a nikdy nebyla garantována nevyvoleným, ani pro ně nebyla určena. Čtyřbodový kalvinismus nejenže selhává v testu kristocentrismu, ale ani nepřijímá, že Trojice vždy působí v souladu. Otec si pro sebe vyvoluje konkrétní lidi, Kristus umírá, aby zajistil spásu těchto konkrétních lidí, a Duch svatý je spojuje s Kristem a aplikuje na ně veškerý užitek Kristova vykoupení. Věřím, že dokud nebude Ježíš Kristus brán jako střed TULIPu, budou

čtyřbodoví kalvinisté i nadále odmítat kristocentrickou podstatu Písma a evangelium tím bude částečně překrouceno.

4. Očistec

Římští katolíci věří v očistec - očistné místo, kam jde velká většina křesťanů hned po smrti. Proč tam jdou? Tedy, zemře-li osoba s **jakoukoliv** poskvrnou nebo nečistotou nebo vadou na duši, musí podle římskokatolické církve nejprve na místo očisty (místo aby šla přímo do nebe), což je jakýsi mezi-stav mezi zemí a nebem. V průběhu staletí římskokatolická církev tvrdila, že milost ospravedlnění člověka prostoupí ve chvíli křtu a že tato milost zůstává nedotčena, DOKUD člověk nespáchá smrtelný hřích. To je podle římskokatolické církve tak závažný hřích, že dokáže zničit Kristovu ospravedlňující milost v duši. A tak osoba, která spáchá takový smrtelný hřích, musí být znovu ospravedlněna a opět přivedena do stavu milosti, ale tentokrát ne Kristem, ale skrze pokání nebo očištění svých hříchů skrze neznámý počet let v očistci. Což opět **zdůrazňuje jejich víru, že Kristus pro úplnou spásu nestačí**. Proto si tedy musíme své hříchy v očistci tisíce let, až do jejich úplného splacení, odpracovávat. Kde je v tomto všem Kristus? Bylo Jeho dílo nedostatečné, aby zakrylo naše hříchy úplně a jednou provždy? Toto dodnes zůstává jedním z hlavních bodů napětí mezi protestantismem a římskokatolickou církví.

5. Emerging Church (Ježíš jako příklad, ne Spasitel)

Emerging Church je dalším náboženským systémem, které selhává v testu kristocentrismu. I když se často chlubí tím, že jsou křesťany „červených písmen“ (v některých anglických překladech Bible jsou Kristova slova vytištěna červeným písmem, pozn. překl.), kteří chtějí

následovat jen Ježíše, většinou nezdůrazňují žádnou doprovodnou potřebu Krista coby Spasitele. Výsledkem je, že kážou jen polovinu Krista s tak přehnaným důrazem na učení království, že zapomněli lidi vyučovat, jak se do tohoto království nejprve dostat. Jinými slovy, mají velkou snahu vyučovat Krista jako morální příklad pro nás, zatímco vyučují málo nebo vůbec to životně důležité, totiž že je Spasitel. Následkem odmítání Krista coby Spasitele vzniklo církevního hnutí, které je vysoce moralistické a nemilostivé. Pamatuji si na spory ohledně Kristovy vlády v životě křesťana v 80. letech 20. století, kdy někteří vyučovali, že bychom mohli přijmout Krista jako Spasitele, ale ne jako Pána. V emerging church máme nyní opačný omyl: ty, kdo se chtějí podvolit panování Kristova království, ale odmítají se Mu podvolit coby Spasiteli. Samozřejmě, pokud se člověk skutečně podvolil Kristovu panování, tak v Něho také uvěřil jako ve Spasitele. Ale co by mohlo být arogantnější, než číst Kázání na hoře a nevidět svou morální neschopnost ho žít a následnou nezbytnost krvavého vykoupení, nesení trestu za naši vzpouru?

Nemůžeme Ježíše rozdělit na dvě poloviny. Evangelium není volbou buď a nebo, kdy můžeme vidět Ježíše jako morální příklad a přitom nevidět svou duchovní zkrachovalost a zoufalou potřebu Jeho spásné milosti. Vyznávat, že Kristus žil život, jaký bychom také měli žít, a zemřel smrtí, kterou si zasloužíme my, je selhání. Evangelium je **předně** oznámením - to znamená, že je zprávou o něčem, co pro nás Bůh už vykonal. Není to „kažte evangelium a používejte slova, bude-li třeba“. Vyhlášení Božích výdobytků pro nás jistě způsobí, že pro Něho budeme chtít z radosti žít, ale nemůžeme si udělat modlu ze sebe-spásného projektu nebo se jednoduše stát „Ježíšovými následovníky“, aniž bychom viděli, že bez Jeho spásného díla nezmůžeme nic, včetně víry v evangelium a poddání se Jeho království. Coby současný příklad tohoto

problému: Můj přítel navštěvuje emerging church v naší oblasti a říkal mi o křtu, při němž dvě dívky vyznaly svou nově nalezenou víru. Mluvily nadšeně o tom, jak pro ně Ježíšův život představuje vzorový způsob života, ale neřekly nic o tom, že byly zlomenými hříšnicemi a právem si zaslouhovaly Boží hněv a že byly spasené jen z Kristovy milosti. Můj přítel se na to šel po křtu zeptat starších a při následném setkání s těmito dívkami se ukázalo, že tomuto aspektu vůbec nerozuměly. Poslyšte, pokud nějaký člověk nechápe tuto základní, podstatnou pravdu o našem hříchu a Ježíši Kristu jako Zachránci od Božího hněvu, potom nechápe evangelium, tečka. Obávám se, že velká část emerging church se této tragické chyby dopouští, a i když se v tomto hnutí mohou vyskytovat opravdoví křesťané, jejich učení je z větší části nekřesťanské. Dokud neodmítneme veškerou soběstačnost a neuvědomíme si, že bez Kristovy milosti si zaslужujeme Boží spravedlivý hněv, bude jediným výsledkem arogance ohledně naší vlastní schopnosti a zásluhy. Boží hněv na člověka kvůli jeho hříchu však popírají falešní učitelé, jako je Rob Bell se svým populárním turné „bůh se nezlobí“. **Omyl emerging church spočívá v tom, že zdůrazňuje, co můžeme udělat pro Boha, a ne to, co On již v Kristu udělal pro nás.** Evangelium není rada, jak žít, ale zpráva o Tom, kdo pro nás udělal něco, co jsme sami pro sebe nemohli udělat.

Ke každému z těchto pěti výše uvedených omylů (a mnohým dalším jim podobným) dochází, když naším hermeneutickým - naším definitivním předpokladem - není Ježíš Kristus.

Skutečností zůstává, že je to doktrína pouhé milosti v Ježíši, co nám umožňuje vidět, že nejsme lepší než naši nevěřící skeptičtí bližní - protože jsem stejní jako oni. Spasení pouhou milostí díky tomu, co pro nás Ježíš udělal, nás oddělilo (aniž bychom se mohli sami ze sebe něčím chlubit) a umožňuje nám sloužit druhým právě proto, že máme s

ostatními hříšníky všechno společné. Jsme žebráci, kteří vedou další žebráky k chlebu, to jest chlebu zvanému Ježíš. Tim Keller řekl o kristocentrické službě toto: „Evangelium milosti nás vede k tomu, abychom byli pokorní, bez morální nadřazenosti, k vědomí, že jsme spaseni milostí [pouhou], k štědrosti a k tomu, abychom pamatovali na svou předchozí zaslouženou duchovní chudobu a měli respekt k ubohým věřícím křesťanům coby bratrům a sestrám, od kterých se máme učit. Jen evangelium může přivést „inteligenta“ k pocitu pokorné úcty k a solidaritě vůči chudým... Všechny problémy, osobní i sociální, pocházejí z neschopnosti používat evangelium radikálně [Ježíše jako středobod]. Všechny nemoci v církvi a všechna její neefektivnost pochází z neschopnosti použít evangelium radikálně. Tím, že se sbor pevně zakotvený v evangeliu vyhne excesům dispenzačních, charismatických a liberálních sborů hlavního proudu (ty všechny různými způsoby ztrácejí rovnováhu evangelijní pravdy), rozbije stereotypy a zazáří ve městě.“

www.monergism.com

VZHŮRU K NEBESŮM (18)

Elizabeth Prentissová

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Listopad.

Dnes ráno byl Arnošt povolán velmi časně k Amálii. Byla jsem připravena o všecku zásobu své trpělivosti s ním, protože se chtěl dřív vykoupat a posnídat, než půjde. Kdokoliv jiný byl by poplašen mým spěchem a kvapem.

„Vždyť kašlala krev!“ křičela jsem. „Dělej, Arnošte, pospěš si.“

„Ovšem, k tomu by došlo dřív nebo později,“ odpověděl.

„Snad nemyslíš,“ pravila jsem, „že byla vůbec v tomto nebezpečí již dávno?“

„Zcela určitě si to myslím.“

„Pak to bylo velmi nelaskavé od tebe, žes mi o tom nepověděl.“

„Řekl jsem ti hned na počátku, že má nemocné plíce.“

„Nikoliv, neřekls mi nic podobného. Ó, Arnošte, umírá?“

„Nevěděl jsem, že ji máš tak ráda,“ odpověděl na svou obranu.

„Tomu není tak,“ zvolala jsem. „Jsem sklíčena při pomyslení na její světský život, jaký vedla – a že jsem se nikdy nepokusila působiti na ni k jejímu dobrému. Je-li v nebezpečí, povíš jí to? Slib mi to!“

„Je třeba, abych ji viděl dříve, než učiním takový slib,“ odpověděl a odešel.

Vrazila jsem do svého pokoje a vrhla se na kolena, plna jsouc úzkosti a sebeobviňování. Zavrhla jsem od sebe poslední svou příležitost promluvit k ní slovo v čas, ačkoli jsem viděla, jak velice ho potřebuje, a

nyní umírá! Ó, doufám v Boha, že mi odpustí, a vyslyší modlitby, jež jsem mu přednášela za ni!

Večer.

Arnošt vypravuje, že měl dnes velmi trapný výstup v domě Amálčině. Trvala na svém, aby jí pověděl, co smýšlí o ní, a vypukla potom v hořké výčitky a náрек, kladouc za vinu svému manželu, že má tuto nemoc, a prohlašujíc, že nemůže a nechce umřít, a stála na svém, že musí on tomu zabránit. Její strýc žádal poradu lékařů, k čemuž Arnošt svolil, ač ovšem tvrdí, že žádná moc smrtelníků nemůže ji zachránit nyní. Ptala jsem se ho, jak její manžel se tvářil k tomu všemu, načež dal mi vyhýbavou odpověď, že se tvářil právě tak, jak kdo mohl od něho očekávat.

Prosinec.

Amalie si tak umínila vidět mne, že Arnošt myslil, že je nejlepší pro mne, abych šla k ní. Nalezla jsem ji velmi zesláblou.

„Ó, Katuško,“ počala pojednou, „přiměj doktora, aby prohlásil, že budu zas zdráva.“

„Přála bych si, aby tak mohl říci opravdu,“ odpověděla jsem. „Drahá Amálko, pokus se myslit na to, jak jsou šťastny dítky Boží, když jsou s Ním.“

„Nemohu myslit na to,“ odpověděla. Nepotřebuji myslit o tom. Potřebuji zapomenout vůbec na to. Kdyby nebylo toho strašlivého kašle, mohla bych zapomenout na to, neboť je mi skutečně o mnoho lépe, než mi bylo před měsícem.“

Nevěděla jsem, co mám říci, nebo co dělat.

„Mohla bych ti přečíst nějakou píseň, nebo několik veršů z bible?“ tázala jsem se posléze.

„Jak chceš,“ pravila lhostejně.

Četla jsem verš tu a tam; avšak vyhlížela unaveně, a proto chystala jsem se k odchodu.

„Nechod' pryč,“ volala. „Neodvážím se být samotná. Ó, jak strašná, strašná věc je zemřít! Opustit tento rušný, krásný svět, být hřeby uzavřena v rakvi a pohřbena v chladném, tmavém hrobě!“

„Nikoliv,“ odpověděla jsem, „nýbrž zanechat zde toto ubohé, nemocné tělo a zaletět do onoho světa deset tisíckrát veselejšího a krásnějšího než tento!“

„Právě jsem začínala mít se téměř dobře, pravila, „a měla jsem všecko, čeho jsem si přála. Karlouš byl zcela dobrý ke mně a měla jsem své dcerušky, vypadající jako víly zrovna ze země pohádek. Každý řekl, že nosí nejmalebnější oblek, když byly oblečeny podle mého vkusu. A nyní mám jít a opustit je, a Karlouš se ožení s některou jinou a bude jí říkat vsecky krásné věci, jako to činil mně.“

„Je mi již nyní opravdu odejít,“ řekla jsem. „Vysiluješ se na dobro.“

„Vidím, že jsi uplakána,“ zvolala. „Ty máš soucit se mnou po tom všem.“

„Mám skutečně,“ pravila jsem a odešla se srdcem sklíčeným.

Arnošt praví, že není ničeho, co bych mohla činit pro ni, než modlit se za ni, protože nevěří, že je skutečně v nebezpečí, a má klamnou myšlenku, že kdyby ho jen jednou mohla přesvědčit, jak velice si přeje zůstat na živu, že by užil nějakého rázného prostředku, aby ji uzdravil. Marta odešla bdít u ní dnes v noci. Arnošt nechtěl pustit mne.

Dne 18. ledna 1843.

Náš svatební den uplynul nepozorovaně. Amálčin stav utrpení spotřebuje zcela čas nás všech. Marta stráví mnoho času s ní a připravuje ji skoro všechno jídlo, které přijímá.

Dne 20. ledna.

Navštívila jsem ubohou Amálii ještě jednou a snad naposled. Chřadla kvapem poslední dobu, a Arnošt říká, že může zhasnout každé chvíle.

Když jsem vstoupila, chopila mne za ruku a s velikou námahou a v přestávkách pravila asi podobně:

„Už jsem se do toho vpravila, a vím, že to musí přijít. Přála bych si mluvit s dr. Cabotem.

Myslíš, že bude ochoten navštívit mne, třeba že jsem ho tolik zanedbávala?“

„Jsem přesvědčena, že bude ochoten,“ zvolala jsem.

„Chci se ho zeptat, domnívá-li se, že jsem byla křesťankou v tomto čase – ty víš kdy. Byla-li jsem jí, pak není mi třeba bát se tolik smrti.“

„Avšak, drahá Amálie, co on smýšlí, má velmi malý význam. Otázka nezní, zda ses kdy odevzdala Bohu, nýbrž zda jsi Jeho nyní. Avšak mně není potřebí mluvit o tom s tebou. Dr. Cabot bude vědět, co ti má říci.“

„Nikoliv, nýbrž chci vědět, co ty myslíš o tom.“

Cítila jsem se rozrušena při pohledu na její zničenou, umírající postavu, že jsem povolána pomoci rozřešit takovou otázku. Avšak věděla jsem, co mám odpovědět, a řekla jsem: „Nehleď nazpět na svou minulost; to je bez užitku. Oddej se Pánu Ježíši nyní.“

Zavrtěla hlavou. „Nevím jak,“ pravila. „Ó, Katuško, modli se Bohu, aby mne nechal tak dlouho žít, abych se mohla připravit k smrti. Vedla jsem světský život. Pojme mne hrůza při pouhé myšlence na smrt; musím mít čas.“

„Není třeba čekat na čas,“ pravila jsem se slzami v očích, „připrav se nyní, tuto minutu. Tisíc let nebude moci učinit tě připravenější na smrt.“

Pak jsem odešla unavena a velmi sklíčena, a na cestě k domovu zastavila jsem se u dr. Cabota povědět mu všecko. Touto dobu je u ní.

Dne 1. března.

Krátký pozemský běh ubohé Amálie je u konce. Dr. Cabot chodil ji navštívit každých několik dnů a praví, že doufá, že odešla v křesťanské víře, ačkoliv bez křesťanské radosti. Neviděla jsem ji od naší poslední rozmluvy. Ta rozrušila mne tak, že mi nechtěl Arnošt dovolit jít tam opět.

Marta byla tam skoro veškeren čas tří nebo čtyř neděl, a myslím si doopravdy, že jí to učinilo dobře. Zdá se být méně zaujata samými zevními věcmi, a je shovívavější ke mně a mým chybám.

Nevím, co se má stát z těchto malých, matky zbavených dívek. Přála bych si, abych si je mohla vzít do svého vlastního domu; ale ovšem není ani pomyšlení na takovéto uspořádání. Arnošt praví, že jejich otec zdál se být skoro rozumu zbaven, když Amálka zemřela, a že jeho strýc ho neprodleně poslal do Evropy.

Mluvila jsem s Arnoštem o Amálii: „Co soudíš,“ tázala jsem se, „o jejích posledních dnech na zemi? Byla to vskutku příprava k smrti?“

„Takové scény jsou velmi truchlivé,“ odpověděl.

„Ovšem je jedna opravdová, skutečná příprava pro křesťanské umírání, a to je křesťanský život. Avšak často nemoc způsobí, čeho nedokázal nikdy život plný zdaru.“

„Nikoliv často. Nemocné osoby klamou se, nebo jsou oklamány od svých přátel; nevěří, že skutečně jsou blízko smrti. Mimo to jsou znatelně vysíleny nemocí, a kolik jim zbývá duševní síly, je zaujata studováním příznaků, čekáním na lékaře a podobnými věcmi. Nemohu se nyní upamatovat ani na jediný případ ve své veškeré praxi, aby světsky smýšlející křesťan umíral šťastnou, radostnou smrtí.“

„Nuže, v jednom smyslu nejedná se o to, zda umírají šťastně čili nic. Otázkou je, umírají-li v Pánu?“

„Možná, že v tom není podstatného pro ně rozdílu; avšak nesmíme zapomenout, že Bůh je poctěn nebo zneuctěn způsobem, jakým křesťan umírá, zrovna tak, jako způsobem, jakým žije. Je hluboký význam v popisu biblickém o smrti, kterou Jan měl oslaviti Boha; pro mne znamená umírat pěkně tolik, jako dobře žít.“

„Avšak kolik tisíc lidí umírá náhle, nebo na tak vysilující nemoci, že nemohou oslavovat Boha právě ani jediným slabým slovem.“

„Ovšem já nepřihlížím k takovýmto případům. Vše, čeho žádám, je, aby ti, jejichž mysl je jasná, kdo jsou způsobili věnovat pozornost všem ostatním konečným drobnostem, dali vidět na sobě, co může způsobit evangelium Kristovo pro ubohé hříšníky ve velkých potřebách života, vzdávající Mu chválu. Mohu ti říci, miláčku, ježto stojím tak často u lože umírajícího, že se stal tento předmět velikým a zvlášť důležitým mé mysli. A působí mi skutečný osobní bol, když vidím dědice věčného království, jenž se jím stal potupnou smrtí svého Pána, kterak jde s hrůzou a pláčem k plnému přivlastnění si svého dědictví.“

Arnošt má pravdu, jistotně; avšak jak bude přesvědčen svět, právě křesťanský svět, že může mít požehnané závdavky nebe, i když ještě rytěruje na zemi, a víru, aby tam šel s radostí na prosté vyzvání?

Ubohá Amálie! Však ta teď rozumí všemu. Je to požehnaná věc mít tuto velikou víru; a je požehnaná věc mít Spasitele, který přijímá i takovou, která je jako zrno hořčičné.

Dne 24. května.

Oslavila jsem třetí narozeniny své malé Uny tím, že jsem ji obdařila novým bratříčkem. Obě dívky přivítaly ho s radostí, která byla sama sebou dostatečnou náhradou za všechno to, co mne stálo připravit takovou oslavu. Marta zaujala velmi všední stanovisko k této události, již zdá se přičítat toliko na můj vrub. Říká, že budu mít nyní o jedna ústa

více krmit, a o dvě nohy více obout; více neklidných nocí, více pracovních dnů a méně času k návštěvám, ku čtení, k hudbě a kreslení.

„Dobrá, to je jedna stránka této historie, je pravda; ale já dívám se také na druhou. Zde jsou sladká, křehounká ústečka k líbání, jsou tu dvě nové nožky, které budou dělat muziku svým cupotem v dětském pokojíku. Je tu dušinka, jež má být pěstována pro Boha; a tělo, ve kterém ona bydlí, má cenu za všecko možné vydání, protože je příbytkem královského držitele. Mohu učinit méně návštěv přátelům, avšak získala jsem dražšího než jsou všichni oni, jemuž, protože mu sloužím ve jménu Kristově, jsem ochotna přinést v oběť několik těch chviliek pro své vlastní občerstvení, kde mne ostatní miláčkové byli opustili. Ano, mé rozkošné nemluvnátko, jsi vítáno srdci své matky, vítáno jejímu času, jejím silám, jejímu zdraví, její věrné péči, jejím modlitbám po celý život! Ó, jak jsem bohatá! Jak vskutku, jak podivuhodně požehnaná!“

Dne 5. června.

Začínáme býti smutně stísněni. Potřebujeme větší dům, nebo menší domácnost. Bojím se, že potají, na dně svého srdce chovám přání, aby Marta a její otec udělali místo mému maličkému. Bůh mi odpusť, jestli je tomu tak! Je málo kdy na takové myšlenky, když On obdařil mne právě jiným dobrým děťátkem, pro něž mám tak bohatou a vydatnou lásku, jako bych byla nevynaložila žádné příchylnosti na ostatní dvě. Věnovala jsem se s obzvláštní laskavostí ubohému otci a Martě, aby nepostřehli, jak je to nepohodlné – mít je zde, a netrápili se nad tím. Nechtěla bych pro živý svět oloupit je o to malé potěšení, jež jim možná skýtá pobyt u nás. Avšak, ó, jsem tak sobecká, a je to tak těžké provádět v životě zákon lásky, jak mu učím své děti! Nyní, potřebuji ovládat tento zákon a vládnout ve svém domě, aby bylo malé nebe zde dole; a nechci, za nic nechci – ustat modlit se, aby bylo tomu tak, za žádnou cenu, již mne to stojí. Ubohý otec! Ubohý stařeček! Chci se pokusit učinit ti tvůj domov

tak příjemným a útulným, aby, až zaměníš jej za nebe, nebylo to než přejít z jedné blaženosti do větší!

Večer.

Brzy potom, když jsem toto napsala, sešla jsem dolů navštívit otce, jehož jsem byla příliš zanedbávala poslední dobou; maličké dítě vyčerpávalo tolik obojí i čas i sílu. Nalezla jsem jej a Martu zaměstnané něčím, co zdálo se vyvolávat prudkou debatu, ježto Marta měla malé, ohnivě červené skvrny na obou tvářích a pletla zuřivě. Byla jsem rozhodnuta vrátit se, když se vzchopila ona prudce a odešla, právě na cestě:

„Řekni jí to ty, otče; já nemohu.“

Šla jsem k němu a něžně chopila jej za ruku. Ó, jak jsme něžní a laskaví, když jsme právě byli mluvili s Bohem!

„Co pak to je, drahý otče?“ tázala jsem se; „je to něco, co vás rmoutí?“

„Chce se právě vdát,“ odpověděl.

„Ó, otče!“ zvolala jsem, jak k –,“ krásné, chtěla jsem říci, ale zarazila jsem právě v čas.

Všecko ošklivé sobectví, o němž jsem se domnívala, že jsem je složila před deseti minutami u nohou Mistrových, vrátilo se v plné síle.

Chce se vdát; odejde a chce vzít otce s sebou, aby žil s ní! Budu moci mít pokoj pro své děti a pokoj pro svou matku! Každý prvek nešvaru opustí nyní můj dům, a Arnošt uvidí, co já ve skutečnosti jsem!“

Takové byly myšlenky, které probíhaly mou myslí a které rozjasňovaly můj obličej.

„Víš o tom Arnošt?“ tázala jsem se.

„Ano, ví; věděl o tom již před několika týdny.“

Cítila jsem se dotčena a obviňovala v nitru svém Arnošta z nelaskavosti, že drží tak důležitou věc přede mnou v tajnosti. Ale když

jsem se vrátila k svým dítčám, trápení nad tím rozplynulo se pojednou. Příchod každého nového dítka posiloval a prohluboval mou touhu po tom, co bych chtěla, aby se stalo; činil moje chyby odpornější v mých očích a povznášel všecku mou povahu. Jaká to požehnaná škola radosti a utrpení byl můj život po svatbě! Jak jsem vděčna za dozrávající ovoce jeho, i když jsem byla popíchána jeho trny!

Dne 21. června.

Zdá se, že tím šťastným mužem, který se ucházel o Martu, a získal ji, není nikdo menší než starý pan Underhill. Jeho ideál ženy je, která nemá nervů, nemá citu, nemá bolesti v zádech ani v hlavě; která chce přihlížet k tomu, aby kola ústrojí jeho domácnosti byla dobře naolejována, tak aby nikdy nepotřeboval zaslechnout vrznutí; a která mimo všecky své jiné schopnosti věří v něho a chce býti dostatečně laskava věnovat svůj život pro vždy jeho soukromému pohodlí. Tento výklad o svém přesvědčení učinil mi hlasitým, radostným, okázalým způsobem; a poctil mne také popisem své první ženy, která postrádala veškeré této způsobnosti a byla dost laskava tudíž, že odešla v pokoji dost brzo ze svého manželského života, pokorně dávajíc přednost ustoupit s cesty hodnější své nástupkyni. Přece však, přes všecky své slabosti, je pan Underhill v celku dobrý muž. Zamýšlí vzít malé dcerušky Amálčiny do svého domu a být jim otcem, kdežto Marta bude jim matkou. Z tohoto důvodu spěchá se svatbou, po níž chtějí všichni odejít na jeden z jeho venkovských statků, který je snadno přístupný, a o němž říká, že jistě bude otce těšit. Ubohý, starý otec! Doufám, že se bude těšit. Avšak kdykoliv přijde zmínka o tomto předmětu, zůstává v chmurném mlčení; a zdá se mi, že nikdy nestrávil tolik dnů o samotě ve svém pokoji dumaje nad svou bídou, jako tak činil poslední dobou. Ó, kéž bych mohla ho potěšit!

Dne 12. července.

Svatba byla ustanovena na prvý den příštího měsíce, ježto starý pan Underhill přál si odejít z města před čtvrtým. Když se přibližoval ten čas, Marta počala skládat otcův kufr tak dobře jako svůj vlastní a čistila uvnitř i vně jeho pokoje, že mu nezbylo místečka pro šlépěj jeho nohy a zdál se být tak opuštěn jako pelikán na poušti.

Neznám žádného jiného říznějšího obrazu opuštěnosti, než jaký poskytuje jeden z těchto pěkných ptákův stoje na jedné noze a cítě, jak praví pohádka („nářek a bídu světa“).

Poslední večer červnový seděli jsme všichni na verandě, radující se, každý svým způsobem, z občerstvujícího vánku, který nastal po parném dnu. Otec byl klidnější než obyčejně, a zdál se být velmi zemdlen. Arnošt, který z ohledů na Martin poslední večer doma, připojil se k našemu kroužku, zpozoroval to a pravil laskavě:

„Budeš se cítit lépe, až zase jednou budeš venku z města, tatínku.“

Otec neodpověděl po několik minut, a když promluvil potom, byli jsme všichni polekáni shledavše, že hlas jeho se chvěje, jakoby proléval slzy. Nemohli jsme porozumět, co pravil. Šla jsem k němu, opřela jeho hlavu o sebe, jak často činil, když ho bolela. Chopil mou ruku do obou svých.

„Máš ráda trochu starého muže?“ zeptal se týmž třesoucím se hlasem.

„Opravdu, mám!“ zvolala jsem, jsouc velmi dotčena jeho smutnou otázkou; „mám tě ráda velice, drahý otče. Budu tě smutně pohřešovat.“

„Což pak musím jít pryč!“ zašeptal. „Nemohu zůstat zde, dokud nebudu odsud odvolán? Nebude to trvat dlouho; nebude to trvat dlouho, mé dítě!“

S výkřikem poraněného zvířete Marta vyskočila a spěchala mimo nás do domu. Arnošt šel za ní, a slyšeli jsme je mluvit spolu dlouhou chvíli. Posléze přidružil se Arnošt zase k nám.

„Otče,“ pravil, „Marta je hluboce raněna a roztrpčena nad tvým odporem jít s ní. Hrozí přerušit spíše svůj závazek, než aby se odloučila od tebe. Myslím doopravdy, že se budeš mít lépe s ní než tady s námi. Budeš se těšit venkovskému životu, neboť takovému jsi byl zvyklý; mohl bys strávit několik hodin každého dne vyjížděkami – právě co tvé zdraví vyžaduje.“

Otec neodpověděl. Chopil se Arnošovy paže a potácel se do domu. Pak jsme měli velmi trapnou podívanou. Marta připomínala mu s hořkými slzami v očích, že matka její svěřila ho jí se svým posledním dechem, a předkládala mu všechny výhody, jež bude mít v jejím domě nad naším. Otec seděl bez pohnutí jsa bled a slza za slzou kanula po jeho tváři. Arnošt vyhlížel rozrušeně a blížek klesnout do mdlob. Co se mne týče, plakala jsem hned s Martou, hned s jejím otcem a přivinula se k Arnoštovi s pocitem, jakoby všechny základy země povolovaly. Nadešel čas k večerní modlitbě, a Arnošt se modlil, jako zřídka kdy, neboť je zřídka tak pohnut. Upokojil nás všechny několika jednoduchými slovy odevzdání se Tomu, jenž miluje nás; a otec svolil potom strávit léto s Martou, smí-li nazývat náš dům svým domovem, a být s námi přes zimu. Avšak to se stalo již pozdě, když ostatní odešli jsme na lůžko po tuhém zápasu s Arnoštem. Tvrdí, že Arnošt je jeho milované dítě, a že já jsem jeho milovaná dcera, a naše děti nevýslovně drahé jemu. Stydím se napsat, co říkal o mně. Kromě toho jsem přesvědčena, že je to zlý, škodolibý triumf nad Martou v hlubinách mého srdce. Jsem příliš povznesena touto zvláštní předností danou nám, než abych cítila útrpnost s jejím pokořením a žalem, jak se sluší a patří. Něco našeptávalo mi, že ta, která neměla nikdy soucitu se mnou, nezasluhuje soucitu nyní. Avšak nejsem přítelkyní takového nízkého a omezeného ducha v sobě; nikoliv, spíše nenávidím ho a zavrhuji.

Svatba byla vystrojena a všichni odešli spolu.

Otcův ztuhlý, bílý obličej bělejší a ztuhlejší než dříve. Chystám se jít s dětmi domů k mamince. Odjedu hned. Cítím, že veliký kámen byl odvalen ode dveří mého srdce; lidská bytost, která odpárala mi laskavý úsměv a soucitné slovo, odešla, aby se již nevrátila. Kéž Bůh provází ji, dá jí šťastný domov a učiní ji věrnou a milující k těm matky své zbaveným maličkým!

EVANGELIUM O KRISTU MOCNĚ ZACHRAŇUJE

Paul Washer

www.illbehonest.com

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349